Akbaba

"Makarios çeteci Grivas'a nişan verdi.„ -Gazeteler-

Makarios — Göğüsün kabarsın Grivas!..

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 APARTMAN DAİRESİ

2 MİLYON LİRA PARA İKRAMİYESİ

CEM'AN

4 MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL

SAYI: 367 C.: 15 26 MART 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

ÜMİT ADASI!

KIBRIS kavgası bitmedi Bu eski Türk adası dün bir dış huzursuzluktu. Bugün bir iç huzursuzluk. Yunanistanla anlaşan baba iktidar, şimdi ana muhalefetle dargın!

Doğrusunu söyliyelim: Bu aile kavgasında da geçimsizlik tek taraflı değildir.

Ne olmuş?... Aylarca, radyoların göğsünü miting meydanlarının çığlıklariyle dolduran «Ya bölüm, ya ölüm» parolası unutulmuş.

E, ya aylarca «Kayıtsız şartsız ilhak» isteyen Yunanistan?.. O silâh seslerine, o barut kokularına, o insan kanlarına karışan istekler unutulmamış mı?

Politika bir «Pazarlıklar sanatı» dır. İki taraf da isteyecek. Biz, son sözümüzü söylemiştik:

— Adayı taksim!

Yunanistan da söylemişti:

— Adayı teslim!

Şimdi iki kader komşusu uysal bir anlayışla birleştiler: Kıbrıs, ne bizimdir, ne onların. Daha doğrusu, onların olduğu kadar da bizim.

Atatürk'ün büyük rüyasını bilirsiniz: O, önce Türkiye ile Yunanistan arasında, ileride bütün Balkanları içine alacak bir confédération düşünürdü. Amerika Birleşik Cumhuriyetleri gibi...

Bu eski hayal, şimdi Avrupanın yeni hayalidir: Almanya'yı, Fransa'yı, İtalya'yı, İspanya'yı, İsviçre'yi Kızıl Dev'e karşı tek bayrak altında toplıyacak güzel ve hakikate gebe hayal.

Sovyet Rusya, Birleşik Amerika ile Birleşik Avrupa arasında sıkışmadıkça, sağa, sola, kollarını, bacaklarını açarak gerinecektir.

Şimdi, Balkanlarda ilk hayal kurucusu Atatürk olan bu tek Avrupa Devletinin küçücük bir deneme toprağı, bir fidanlığı var: Kıbrıs!

Kıbrıs'ta iki topluluk, beraber yaşamanın, beraber çalışmanın, beraber bahtiyar olmanın örneğini vereceklerdir.

Yeşil Adaya, yalnız biz Türkler değil, yalnız kader komşumuz Yunanistan değil, bütün Avrupa milletleri bu gözle, bu dilekle bakmalıyız. Yeşil Ada, ümidimizin adasıdır.

Adnan Menderes gibi ince ve duygulu bir zekâ ile İnönü gibi büyük ve tecrübeli bir devlet adamının bunu görmemesine, bilmemesine, anlamamasına imkân var mı?

İktidar düşünecekti: Karşımdadaki, nihayet bir muhalefet partisidir. Elbet tenkid edecek, elbet kusur arayacak, elbet sesini duyuracak. Unutmıyalım ki, Yunan Meclisinde ağızlar değil, tekmeler, yumruklar konuştu.

Muhalefet de düşünecekti: Karşımda, gönüllerimizin istediğine yakın bir anlaşma var. Bizi düşündüren, irkilten noktaları söyler, hükûmetin dikkatini çekeriz. Ama bu, kutuya beyaz olmasa bile kırmızı oy atmamızı gerektirmez.

İki rengin arasında bir üçüncü renk vardır. C.H.P. Yeşil Ada'ya hiç olmazsa bu yeşil rengi çok görmemeliydi.

Londra yolcusu Menderes'i, kalbi gözlerinde gülerek karşılayan muhalefetle âhiret yolcusu Barutçu'yu kalbi gözlerinde ağlayarak uğurlayan iktidarın, büyük dâvalar önünde küçük kavgalardan vazgeçeceğine inanıyoruz...

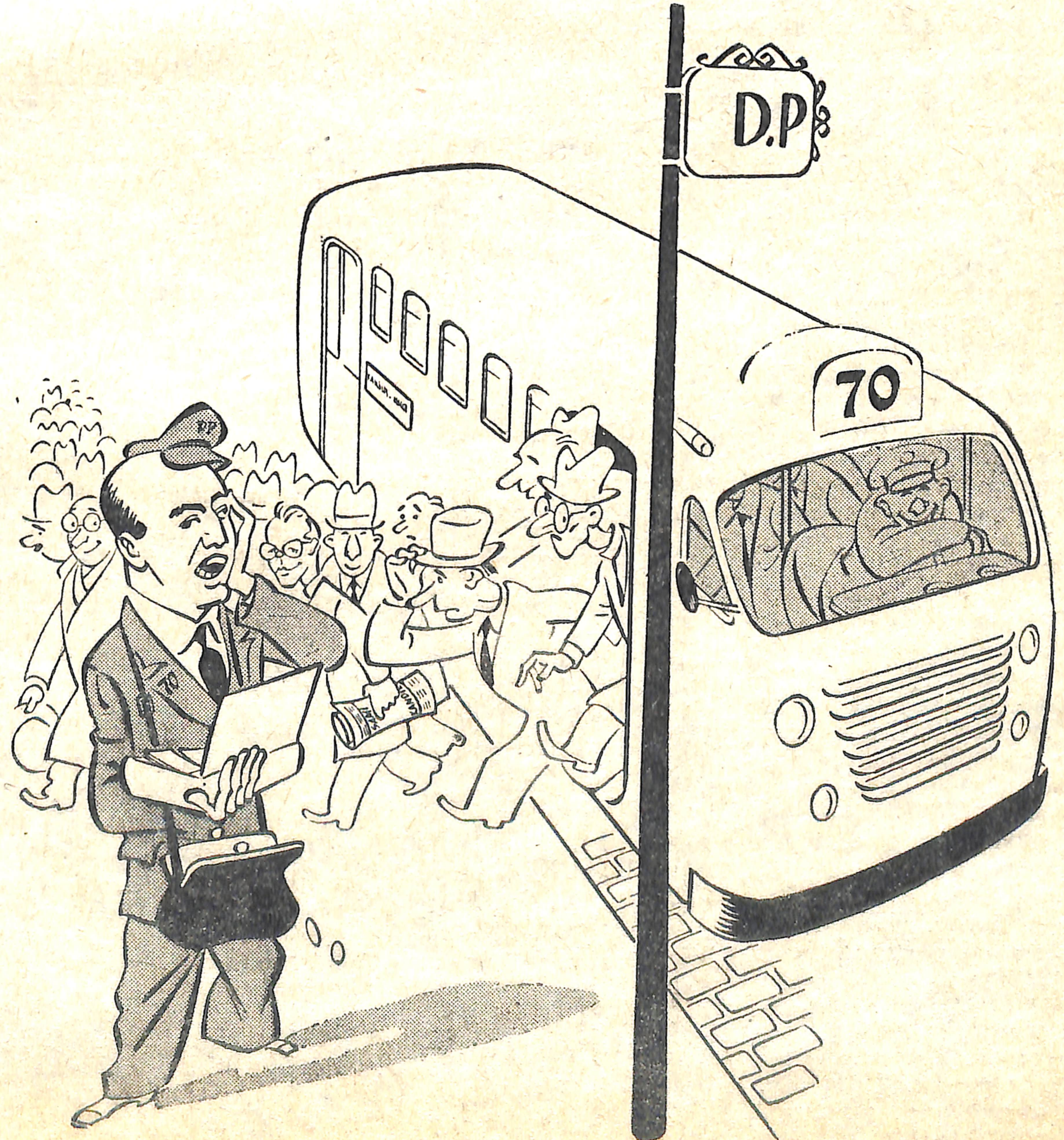
Yeşil Ada, ümitlerimizin, hayallerimizin yaprak yaprak yeşerdiği bir dünya cenneti olsun.

Yusuf Ziya ORTAÇ

DÜZELTME

Geçen yazımızdaki «arabın aklı» «arabın akel'i» olacaktır.

Belediye mensuplarının D. P. ye yazılmaları isteniyor... — Gazeteler —

K. Aygün — Haydi son durak, içerde kimse kalmasın!

TRENİ KAÇIRIRSANIZ..

ADNAN VELİ

CEZMİ, saadetinden göklere uçuyordu. Dün Ankaradan aldığı mektup, ona, yeni bir hayatın müjdesini getirmiş, yüreğini tarifsiz heyecanlarla doldurmuştu. Bu mektup Selmin'dendi.

«Evet» diyordu, «Evlenmemize nihayet babam da razı oldu. Ama bir kere de seninle görüşmek istiyor. Onun için ilk trenle Ankara'ya gel.»

Cezmi, bu mektubu okuduktan sonra, sevinçten deliye dönmüş, hemen koşup, o akşamki ekspres için bir bilet almıştı. İşte şimdi gidiyordu. Sevgilisinin kollarına atılacaktı.

Küçük el çantasına, gömlek, traş makinesi, mendil, daha bazı ufak tefek koymuş. Nişantaşı'ndan bir taksiye atlamıştı. Vapur, tam sekiz buçukta Köprüden kalkıyordu. O vapura yetişecekti Ama, taksi Karaköye geldiği vakit, saatin de tam sekiz buçuk olduğunu dehşetle gördü. Şoförün eline parayı tutuşturup, yıldırım gibi iskeleye doğru koşmıya başladı. Uzaktan, hareket zilinin çaldığını duyuyordu. Aksi gibi Köprü de çok kalabalıktı. Sağa sola çarparak koşarken, zil durdu. Keskin bir düdük sesi duyuldu. Sonra da iskelenin demir kapısı gürültüyle kilitlendi.

Cezmi, müthiş bir hızla koşup, kapının kafesli telleri üstüne âdeta yapıştı. Fakat vapur, çımalarını toplamış, yavaş yavaş iskeleden açılmıya başlamıştı. Cezmi, demir kapının arkasında çırpınıyor, memura sesleniyordu:

— Ne olur?. Çok rica ediyorum. Yalvarıyorum. Mecburum bu vapura binmiye...

Memur, geri dönüp bakmadı bile... Vapur enikonu açılmıştı. Şu saniyede kapıyı açsa bile, Cezmi'nin atlaması imkânsızdı. Delikanlı için durum, son derece korkunçtu. Dün Selmin'e telgraf çekmiş, trenin Ankara garına varacağı saati bildirmişti. İhtimal yarın sabah Selmin, annesi, babası onu karşılamıya gelecekler, ama trenden Cezmi'nin inemediğini görünce, kimbilir neler düşünecekl̇erdi. Hele Cezmi, Selmin'in nasıl bir acıya gömüleceğini aklına getirdikçe çıldıracak gibi oluyordu. Şimdi, mutlak bir çaresizlikle yüz yüze gelmişti. Mahzun bakışlarla vapurun uskurlarından fışkıran gürültülü köpüğü seyrediyordu. Selmin'in gök mavisi gözleri, omuzlarına dökülmüş bal sarısı saçları, gülüşleri, sevindiği zamanlar yüzünde beliren mesut ifade, gözlerinin önüne geldi. Bir kaç saniyelik tereddütten sonra, tarifenin asılı olduğu camekâna yürüdü. On dakika sonra Kadıköye bir vapur kalkıyordu. Ama Kadıköye çıkıp oradan bir taksiye atlasa bile, en iyimser hesapla, trenin kalkışından 10 dakika sonra Haydarpaşa garına varabilecekti.

Bununla beraber, birdenbire ka rarını verdi. Hemen telefon kabinesine koştu. Rehberi epice karıştırdıktan sonra, aradığı numarayı buldu, çevirdi:

— Alö... Neresi orası efendim?.

— Haydarpaşa Gar müdürlüğü. Ben nöbetçi müdürü Şadan...

— Ah Şadan bey oğlum. Yüksek hamiyet ve sahavetinizden bir istirhamda bulunmak cesaretini gösteriyorum.

— Estağfurullah, buyurun efendim...

— Şadan beyefendi oğlum. Bendeniz Eyüpsultan camiinin üçüncü imamı Hamza...

— Evet efendim...

— Müdür beyciğim, bendeniz biraz sonra Haydarpaşadan hareket edecek trenle Ankara'ya gitmek üzere bilet almıştım. Amma velâkin Köprüdeki iskeleye vürudumda, ihtimal saatimin âyârı bozulduğu için, vapuru kaçırıverdim.

— Evet, sonra?

— Efendim, bendeniz Ankara'dan izhar buyurulan arzu üzerine oraya gidecektim. Yarın da gitmek mümkün ama, o takdirde, bendenizi davet buyurmak lûtfun da bulunanların, ne derece düçâr-ı teessür olacaklarını takdir buyurursunuz.

— Tabiî... Şüphesiz efendim.

— O itibar ile, kaçırdığım vapurdan sonra Kadıköye müteveccihen hareket edecek olan müteakip vapurla oraya muvasalatım mümkün ise de, bu hal-ü kârda çimendiferin on dakika kadar bendenizi beklemesi mukadder oluyor. Şahs-ı nâçizânem namına değil de, bendenizi davet buyurmak lûtfunu gösteren zevat-ı muh teremenin hatır-ı âlileri için Ankara çimendiferinin hareketini on dakika için tehir buyurmanızı zat-ı âlinizden istirham etmek cesaretini gösteriyorum.

— Yani tren, on dakika geç mi kalksın hocam?

— Vallâhi, takdir zât-ı devletinizindir. Ancak benim de niyazım, Ankara'daki zevât-ı muhtereme namınadır. Siz bilirsiniz.

— Peki hocam... On dakika için treni bekleteyim. Yalnız, bu iş hakikaten mucib-i mes'uliyettir. O itibarla on dakika içinde. .

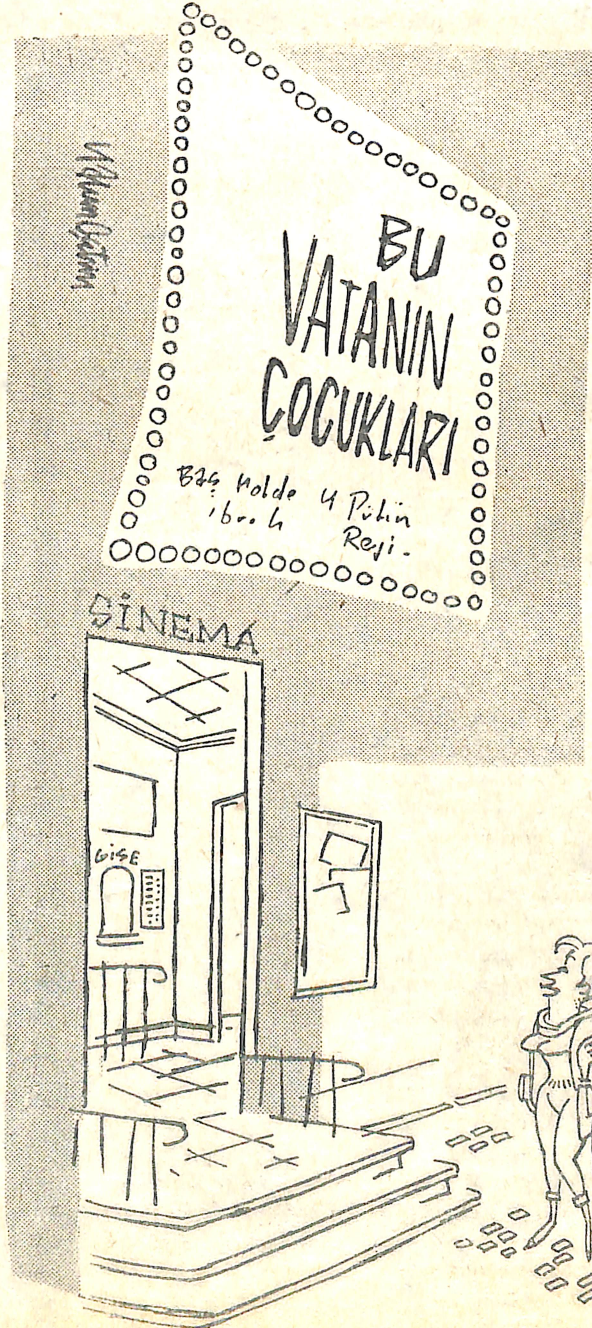
— Hiç merak etmeyiniz üstadım efendim. Şimdi Kadıköy vapuruna rükûb ile ve oradan bir otomobil ile istasyona yetişirim. Bu ulûvvu cenâbınızı da ayrıca Ankara'ya şevk-i şetaret içinde arzeyelerim.

— Estağfurullah hocam. Sizler gibi mübarek kimselerin emirlerini yerine getirmezsek, kime hizmet edeceğiz?..

— Berhudar ol evlâdım. Cenâb-ı Allah seni de bilcümle hasena tına mazhar kılsın.

Cezmi telefonu kapattıktan sonra, sevinç içinde Kadıköy vapuruna koştu. İçeriye girip güverteye çıktı. Karşı kıyının parıldıyan ışıklarına bakarak, kendi ken dine mırıldandı:

— Sevgilim, Selmin'ciğim.. Sana geliyorum. Çevresinde perva-

— Enteresan bir film olacak darling!..

ne olup, sevgisinde can vermiye hazırlandığım sevgilime, hayatımın biricik ışığına doğru koşuyorum. Yarın sabah kollarımdasın yavrum. Seni ölesiye arıyan kollarımda.

Vapur Kadıköye yanaşırken, Cezmi, çıkış kapısının en önünde duruyordu. İskele ile gemi arasındaki açıklık yarım metreye inince, delikanlı geyik gibi sıçrıyarak iskeleye atladı. Sonra da, karşısına çıkan ilk taksiye dalarak:

— Haydarpaşa!.. dedi... Mümkün olan hızla...

Gara gelip, merdivenleri nefes nefese çıkarken, göz ucuyla perona baktı. Ankara treni bekliyordu.

Cezmi, hemen telefon kabinesine koştu. Önceki telefon numarasını çevirdi:

— Alö... Neresi orası efendim?

— Haydarpaşa garı... Ben nöbetçi müdürü Şadan...

— Şadan bey evlâdım, bendeniz Eyüpsultan camiinin üçüncü imamı Hamza kulunuz...

— Estağfurullah hocam...

— Size gene Köprüden telefon ediyorum. Biraz önce de konuşmuştuk. Amma velâkin bendeniz sizinle görüştükten sonra, gene telefonla Ankara'yı aradım. Çimendiferi kaçırdığım için müteessir olmamamı, Yeşilköyden hemen hususî bir tayyare tahrik buyuracaklarını bildirdiler. Bu itibar ile şimdi bendeniz Yeşilköye hareket ediyorum. Ankara trenini rica-yı nâçizanem üzerine şu dakikaya kadar beklemek lûtfunu gösterdiğiniz için, zât-ı devletinize arz-ı şükran ederim. Artık tren hareket edebilir Müdür bey oğlum.

— Emredersiniz hocam... Size hayırlı yolculuklar dilerim.

— Allaha emanet ol azizim, nur-u aynim...

Cezmi, telefonu kapadıktan sonra kabineden fırladı. Yıldırım gibi trene koştu. Sondaki vagonlardan birine atladı. Artık her şey yoluna girmişti. Dirseklerini açık pencerelerden birine dayıyarak dışarısını seyretmiye başladı.

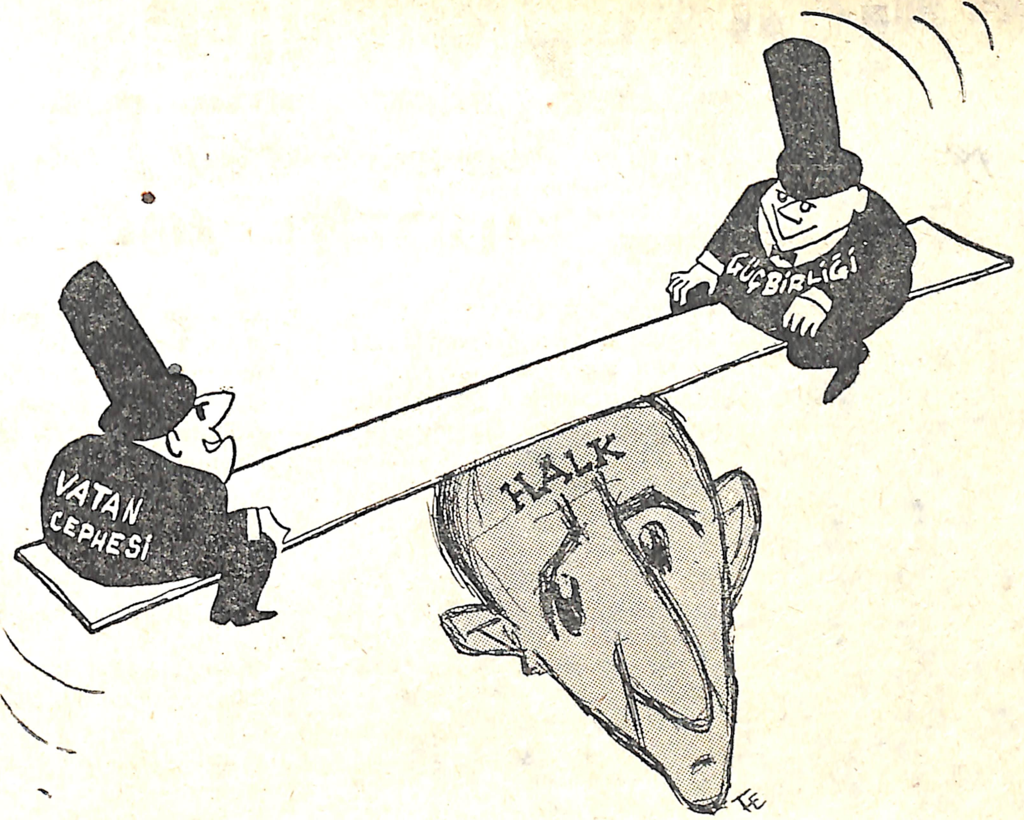
Haydarpaşa garının nöbetçi müdürü, telâşla odasından dışarı fırlamış, trene hareket işareti vermek için, koşar adımlarla lokomotife doğru yönelmişti. Cezmi, adamcağızı yukarıdan aşağıya ka dar süzdü:

— Şu dünyada ne kadar iyilik sever insanlar var!.. diye kendi kendine mırıldandı.

Biraz sonra da tren hareket etti. Cezmi yüzünü rüzgâra vermiş, Selmin'in hayalleri içine gömülmüştü. Kızıltoprağı geçerken gözlerini uzaklara, denize çevirdi:

— Sevgilim, sevgilim!.. diye inledi. Bu memlekette Demokrat Parti olmasaydı, inan bana, biz de mes'ut olamazdık!...

Adnan VELİ

YAZISIZ

Olaylar Alaylar

Mum söndü!

Trenden henüz inmişti. Ankara Palas'ta konuşuyordular:

— İstanbul'da ne var, ne yok?...

— İstanbul'daaa... Elektriğe tekrar zam var. Hem de yüzde yüz!

Öteki, elini dizinde şaklattı:

— Vay canına!... Nurlu istikbal, nurlu istikbal derken galiba mum söndü oynıyacağız!

Beddua!

Halk Partisinden, elli seçimlerinde aday gösterilmişti. Kaybetti!

Elli dörtte Millet Partisi adayı olmuştu. Yine kaybetti.

Nihayet, elli yedi seçimlerin de bir kere de Hürriyet Partisi listesinde denedi ve yine kaybetti.

Şimdi, borç içinde, küçük bir memurdur. Geçen gün evde züğürtlük kavgası ediyordular. Karısı, ellerini açıp haykırdı:

— İnşallah mal beyanına dâvet ederler de ne meteliksiz herif olduğun meydana çıkar!..

Kurban!

Büyük Millet Meclisi gazinosunda biri D.P. li biri C.H.P. li iki mebus şakalaşıyordu:

— Siz kurban kesmediniz...

— Kesmek üzereyken caydık!

— Yaaa, ne kesecektiniz? Deve mi, dana mı?

C.H.P. li, oradan geçen Hüseyin Balık'ı gösterdi:

— Balık!... Balık!...

Koyun satışları

— Okudun mu gazeteleri?...

— Okudum... Koyun satışları çok durgunlaşmış!

— Şaşacak bir şey yok bunda!

— Neden?

— E, millet ete doydu kardeşim, son günlerde koyundan deveye kadar az mı kurban kestik!

Zekâ meselesi!

Ankara'nın büyük ve nüfuzlu zenginlerinden bay (A) nın kızını bir genç istemişti. Bay (A) dostlarından Cemal Gönenç'e sordu:

— Tanır mısın bu çocuğu?

— Tanırım...

— Ahlâkı?

— Tertemizdir...

— Tahsili?

— Mükemmel...

— Terbiyesi, içtimaî mevkii?

— Hepsi yerinde...

— Memnun oldum... Ha... Nasıl, zeki midir?

Gönenç bir kahkaha attı:

— Ayol bunu sormaya hacet var mı?

— Neden?

— Ayol, senin kızını istemesi zekâsını ispata kâfi değil mi?...

Şaire

Kasım Küfrevi, memleketimizi ziyaret eden bir Amerikalı gazeteciye Türk edebiyatından bahsederken, Nedim'in bir delikanlıyı öven şu beytini okuyup tercüme etti:

Bir civan kaaşi sarık sarmış
efendim başına,
Sürme çekmiş, ıtr-ı şâhiler
sürünmüş kaaşına!

Amerikalı gazeteci hayretle sordu:

— Affedersiniz dostum, pek anlıyamadım: Şair Nedim bir erkeğe mi ilânı aşk ediyor?

Kasım Küfrevi hiç kekelemeden:

— Eveeet, dedi, erkeğe, erkeğe... Söylemeği unuttum galiba: Şair Nedim kadındır!

Meeee!...

İstanbul Berberler Kongresinde bir berber şöyle demiş:

— Elimizdeki makinelerle insan saçı tıraş edilmez, ancak koyun kırkılır.

Delege berberin bu sözü, pek de bilmediğimiz bir gerçek değil. Bu sözün daha da genelleştirebiliriz.

— Elimizdeki bu vapurlarla insan taşınmaz, ancak koyun taşınır.

— Eldeki otobüslere insan binmez, ancak koyun biner.

— Bu evlerde insan oturmaz, ancak koyun yaşar.

— Bu trenlerde...

Biz elbette koyun değiliz; değiliz ama neyiz? Ne koyun, ne de koyun değil. Koyun gibiyiz, hattâ kuzu gibiyiz!..

Adam Sendeeee : 2

imdaaat!..

AZİZ NESİN

Delikanlı,

— İnsanın başına her şey gelebilir dayı, dedi, ama insan başına bir kötü hâdise geldi diye hemen ümitsizliğe kapılmamalı.

Dayı,

— Yooo... dedi, sen dayını bilmez misin?

Ben prensiplerinden dönecek adam mıyım? Amerika'ya gitmeden önce sana «Aman oğlum, adam sendeci olma! Bizi batıran bu adam sendeciliktir, sakın etrafından olup bitenlere «Bana ne, neyime gerek, ben karışmam!» deme. Hiç bir haksızlığa tahammül etme. Daima doğrudan yana çık, onun yardımına koş!» demez miydim?

— Ben de ona şaşıyorum ya... Sen bana hep böyle derdin Dayı. Şimdi ne oldu da böyle değiştin? Başına nasılsa kötü bir iş gelmiş diye...

— Bir mi? Hangi bir?.. Daha neler geldi başıma. Hastaneden yeni çıkmıştım. Yaz. Hava sıcak. Bastonuma dayanarak deniz kıyısında geziniyordum. Günlerden pazar. Rıhtım kalabalık. Gazino tıklım tıklım. İnce bir ses «İmdaaat, imdaaat! Boğuluyorum!» diye bağırıyor. Bir de baktım, denizde bir çocuk çırpınıp duruyor. Öyle uzak da değil, rıhtımdan kırk, elli kulaç var yok. On üç - on dört yaşlarında ancak görünüyor denizde. Zavallı yavrucak, batıp batıp çıkıyor. Kafası denizin üstüne çıkınca «Boğuluyorum!» diye bağırıp yine sulara gömülüyor. Çocuk boğulup gidecek de, kimsenin kılı bile kıpırdamıyor. Deli olacağım. Orda kayıkçılar da var. Üç kürek çekseler yetişip çocuğu kurtaracaklar. Esneyip duran bir kayıkçıya: «Görmüyor musun?» dedim. «Ne var?» dedi. «Çocuk boğuluyor be!..» «N'apalım? Canı boğulmak istiyorsa boğulsun!»

Öteki kayıkçılara bağırdım: «Yahu, yetişsenize, çocuk boğuluyor...»

İçlerinden biri: «Aldırmaaa, sen kendi işine bak!» demez mi? İnsanlarda şu aldırışsızlığa bak. Bu sefer rıhtımda gezinenlerden bir delikanlıya «oğlum, bak çocuk boğuluyor. Denize atlayıp şunu kurtarsana, yazık!» dedim. «Bana ne yahu...» dedi. Soluyarak gazinoya daldım. Oradakilere toptan bağırdım: «Yahu görmüyor musunuz, çocuk boğuluyor...» Tavla oynıyanlardan biri: «Peki, n'apalım? dedi. O kadar meraklıysan, denize dalıp, kurtarana!» Çocuk da boğuldu boğulacak. Elleri bir denizin üstüne çıkıyor, bir kayboluyor. Ben, yirmi yıl var ki denize girmemişim. Zatürreeden sonra onun uzaktan seyircisi oldum. Yüzmesini de pek bilmem, eh işte şöyle böyle. Hastaneden yeni çıkmışım, yolda bastonla zor yürüyorum. Ama vicdanım elvermedi. Kendi kendime, şu çocuğu kurtarayım da şunca insan da utansın, dedim. Başladım rıhtım üstüne soyunmaya. Elbiseyle denize atlasam, çocuğun yanına bile varamıyacağım. Hiç olmazsa, ceketi, pantalonu çıkarayım. Gazinodakiler dışarıya uğradılar. Tavla oynıyanlar tavlayı bıraktılar. Kayıkçılar, gezinenler, hepsi başıma toplandılar. Hem soyunuyorum, hem de bir yandan «Bizi batıran işte bu adam sendecilik... Bizde bu nemelâzımcılık varken, biz adam olmayız!» diye bağırıyorum. Kalabalıktan benim için söyleniyorlar:

— Yaşlı ama, maşallah vücudü biçimli.

— Gençliğinde futbol oynamış belli...

— Pazılara baksana kardeşim.

— Bahse girerim, bu adam demirci...

— Yuuu... Donuna bak, paçaları bağlı.

Ben denize atladım. Atladım ama, atladığıma da bin pişman oldum. Buz gibi su, donacağım. Çocuk çırpınıyor. Ben doğru dürüst yüzmesini zaten bilmem. Büsbütün mü unutmuşum, soğuktan mıdır nedir, elim ayağım tutuldu. Çenelerim birbirine vuruyor. Bu sefer ben çocuğu unuttum, «İmdaaat!» diye bağırmaya başladım. İmdat diyene kadar da akıntıyla rıhtımdan beş, on kulaç ayrılmışım. Ben «imdaat!..» diye bağırdıkça, rıhtımdakiler de:

— Haydi gayret!..

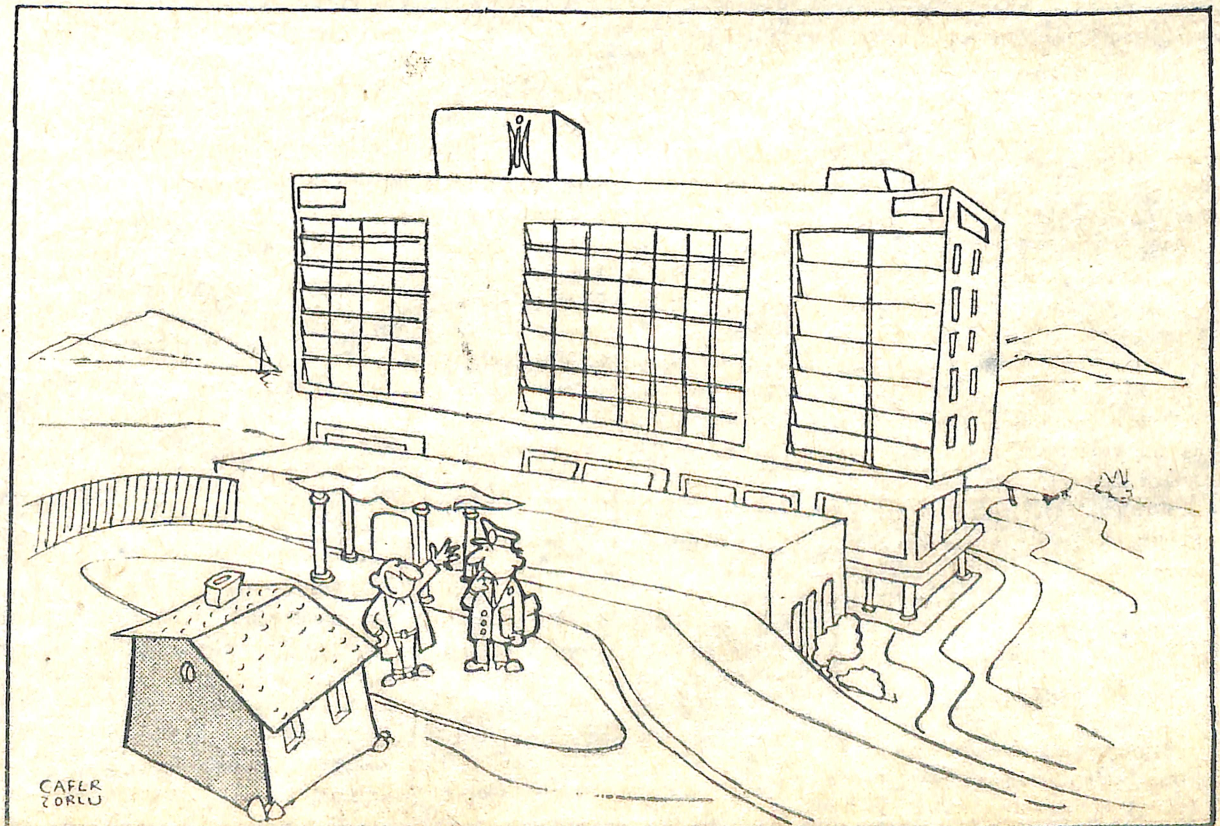
— Haydi moruuuk!.. Dayan!..

— Yaşaaaa!..

Diye bağırıyorlar.

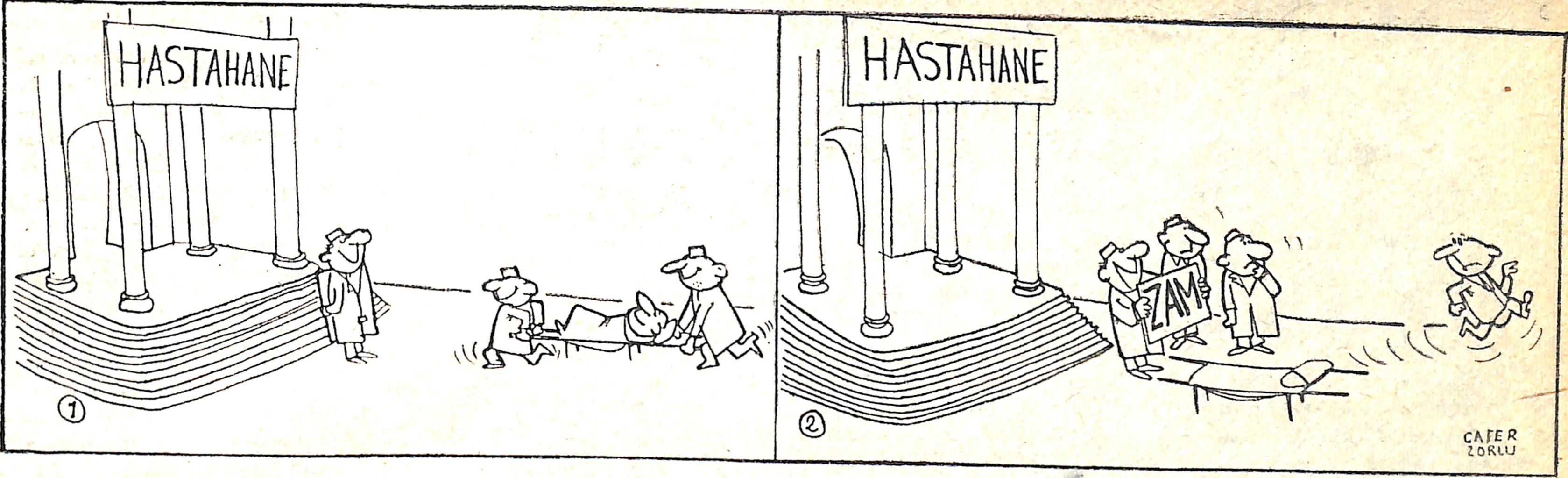
Baktım beni kimsenin kurtaracağı yok. Denizde çırpınırken de soğuk suya vücudüm alıştı. Başladım, çocuğa doğru kulaç atmaya. Fakat bende nefes kalmamış. Kalbim duracak. Kendi kendime gayret veriyorum. Hem kulaç atıyorum, hem de «Yarabbi, sen koluma derman ver!» diye dua ediyorum. Çok şükür, çocuğun yanına ulaştım. Tam çocuğu tutacağım, çocuk birden iki metre ileri fırladı. Bir gayret daha çocuğa yetiştim. Çocuk üç metre daha ileri gitti. Ben yüzüyorum ona yetişeyim diye, o boyuna ileriye gidiyor. Böyle böyle, biz epice açıldık. Tam yakalıyacakken, çocuk denizin üstüne çıkıp da, bir elini burnuna koyup, bana nanik yapmaz mı? Ben kulaç atıyorum, o bana dilini çıkarıyor. Aklım başıma gelir gibi oldu. Yahu, bu piç boğulsaydı, bir saatten beri denizde çırpına çırpına boğulur giderdi. Denizin ortasında randevu vermiş gibi, beni bekliyecek değil ya... Çocuk bana nanik yaparak, dilini çıkararak, karaya doğru yüzmeye başladı. Ben bir de karaya baktım, rıhtımdaki insanlar böcek kadar kalmışlar. Geriye dönebilmeme imkân yok. Kollarımda derman kesildi, bacaklarım tutuldu. Başladım çırpınmıya. «Boğuluyorum, imdaaat!..» diye bağırıyorum. Biliyorum, kimsenin beni kurtaracağı yok ama, insan yine de bağırıyor. Batıp batıp çıkıyorum. Neyse oğlum, Allah ba-

Evlerinin önü açılanlardan şerefiye vergisi alınacak... (Gazeteler)

— Haniya o günler?.. Vallahi ben de vermeğe hazırım...

Hastahanelere zam yapıldı... (Gazeteler)

Doktor — İşte bu sayede hastaları yatırmadan ayağa kaldırıyoruz...

na bir kuvvet verdi, bata çıka karayı buldum. Karaya çıkar çıkmaz bir alkıştır koptu. O kalabalık, olmuştu on misli. Ben rıhtımın üstüne serildim. Her kafadan bir ses çıkıyor:

— Valla aşkolsun, ben boğulacak sanmıştım...

— Hadi ulan, boğulur mu be, su aygırı gibi herif...

— Deminden beri nasıl boğulacak diye burada bekledik. Bir boğulsaydı, yazık olacaktı adama!

Kimseden medet yok. Giyinmek için kalktım. Aaaa, elbiseler yok. «Elbiselerim nerde?» diye soruyorum. Herkes bana gülüyor. Boğuluyonrum diye bağıran çocuk, kaçtır bu numarayı yaparmış. Birisi soyunup da onu kurtarmak için denize atlayınca, arkadaşları soyunan adamın elbiselerini alır, kaçarlarmış. Bizim elbiseler gitti...

Ben ayağa kalktım. Uzun paçalı fanelâ donumdan sular sızıyor. Tirtir titriyorum. Çenelerim birbirine vuruyor. Üstümden sular süzüle süzüle başladım yürümeye. Bereket ev yakın. Bu sefer o kalabalık, düştü mü ardıma. Arkamdan alkışla karışık yaşalar, yuhalar!... Neyse kendimi eve attım, yatağa girdim. Tam üç ay!.. Üç ay kendimi bilmeden yatmışım! Sonra, daha başıma gelecekler varmış; günden güne kendime geldim, kalktım... Ama bir daha mı imdat sesine koşmak? Bir daha mı yardıma gitmek? Tövbe! Adam sendeee!.. Bana mı kalmış. Öldürülen öldürülsün, boğulan boğulsun. Boş ver... Anasını eşşek kovalasın!

Aziz NESİN

İki hafız

Antalya'ya gelen Konyalı iki hafız, misafir kaldıkları evden öteberi aşırmışlar. Meğer eskiden kapıların üstüne «Allah korusun!» anlamına gelen «Ya hafız!» levhaları asmakta ne kadar haklıymışlar!...

Sokak konserleri!

Ankara'daki Mithatpaşa Koleji kapatıldı. E, doğrusunu isterseniz mekteplerimizin çoğu açık sayılmaz: Kimi çift öğretim yapar, yarı kapalı demektir. Kiminin tarih, kiminin matematik öğretmeni yoktur, o derslerden kapalı sayılır. Ama Maarif Vekâleti bunları görmez. Malûm ya, şair ne demiş:

Münferit vasıta-i rüyet iken
Göremez kendisini dide bile!

Haydi oldu olacak cumhuriyet çocukları için bir de açıklamasını yapalım: «Biricik görme vasıtamız olan göz, kendisini göremez!»

Evet efendim... Tam kolejin kapandığı gün, okulun önünden medar-ı iftiharımız Zeki Müren geçmez mi?... Hemen sevgili evlâtçıklarımız, kızlı oğlanlı etrafını sarıp, resim, imza ve... ve bir de şarkı istemişler!

Zeki Müren, doğrusu uysal çocuktur. İstemeğe dayanamaz. Tam zemin ve zamana uygun bir şarkı söylemiş: Ayrılık!...

Şimdi bu sokak konserleri bir tutar da yayılmaya başlarsa, artık seyredin siz cümbüşü. C.H.P. önünde:

Her yer karanlık
Pür nur o mevki!...

Okuyan: Necmi Rıza!... Sonra, C.K.M.P. kapısında:

Kimseler fehmetmedi mânasını dâvamızın,
Biz dahî hayranıyız davâ-yı bî mânamızın!

Okuyan: Hamiyet Yüceses!

Bu sokak konserleri yalnız politikacılarla da bitmiyecek, bakkal, kasap, kömürcü, gecekondu sâkinleri, kendilerine göre şarkılar, türküler, gazeller söyleteceklerdir.

E, bundan uygunu da yoktur sanırız: İşlerimiz ya hey değil mi?

ÇİMDİK

Huzur!

İstanbul Belediye Meclisi üyeleri de - evet, evet, bildiniz - gündeliklerini arttırıyorlarmış!

Katiyen itiraz etmiyoruz. Herkes artırsın, her şey artsın da onlar neye dursun?.. Belediye Meclisi âzası Allahın kulu değil mi?.. Yemez mi? İçmez mi?

Yalnız, şu kör olmayası hafızamız unutmuyor işte! İlk seçimlerdeki afişlerde ne buyurmuşlardı bu baylar:

«Hakk-ı huzur için değil!
Halkın huzuru için!...»

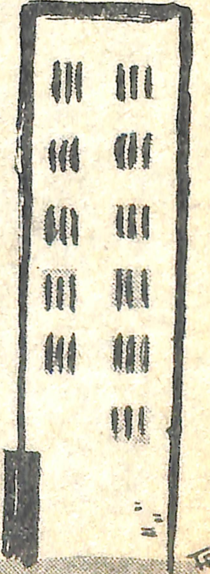
Falan, filân, değil mi?..

Ama, yine hakları var: Şehir Meclisine girmekle halktan olmaktan çıkmadılar ya?..

Kurtların dansı!

Cumhuriyet gazetesi «Dünyada Bugün» sütununda «Kurtların dans ettiğini hiç gördünüz mü?» diye soruyor.

Aman iki gözüm, bu da sorulur mu?.. Dünyadaki dansların hemen hemen hepsi kurtların dansıdır. Hem de kuzularla!..

— Rica ederim, peşimi bırakın... Muhitimize geldik!..

suya çizgi YAŞAR ÖZEN

Cephe kuvvetleniyor

İ. E. T. T. Genel Müdürü ve yardımcısından sonra Mezarlıklar Müdürü de, D.P. ye kaydolunmuş.

Zaten normal olanı da buydu... Mezarlarında rahat ve sâkin uyuyan ölülerin, cayır cayır D. P. ye kaydedildiği şu zamanda, onların müdürünün bu hale seyirci kalması, pek tuhaf kaçıyordu!

Bilmece!

Gazeteciler Cemiyeti tarafından tertip edilen seri konferansların ilkini, Burhan Felek büyüğümüz «Gazeteci kime derler, gazetecinin hususiyeti» konusunda vermiş.

Üstad, zahmetler etmiş. Kimlere gazeteci dendiğini, sevgili Türkiyemizde çok şükür yediden yetmişe kadar herkes gayet iyi bilir. Mamafih bir kere de bizim tekrarlamamızda bir mahzur yok:

Hapishanelerin Hilton adıyla meşhur koğuşlarında, yaşayanlara Türkiye'de gazeteci derler.

İleriyi görüş

C.H.P. nin Kerametin Gençler adındaki milletvekili, partiden istifa etmiş. Sebep olarak, seçim bölgesindeki hiziplesmeleri, partideki samimiyetsizliği, haysiyet divanının kendisi hakkında vereceği en ufak cezaya tahammülü olmadığını gösteriyor.

Hazret, yaptığı son basın toplantısında da diyor ki: «1961 seçimlerini D.P. kazanacaktır» Biz bu zatın partiden ne gibi sebeplerle istifa ettiğini biraz anlar gibi olduk. Eh, başka sebep aramaya da lüzum yok!

Bilen kazanıyor

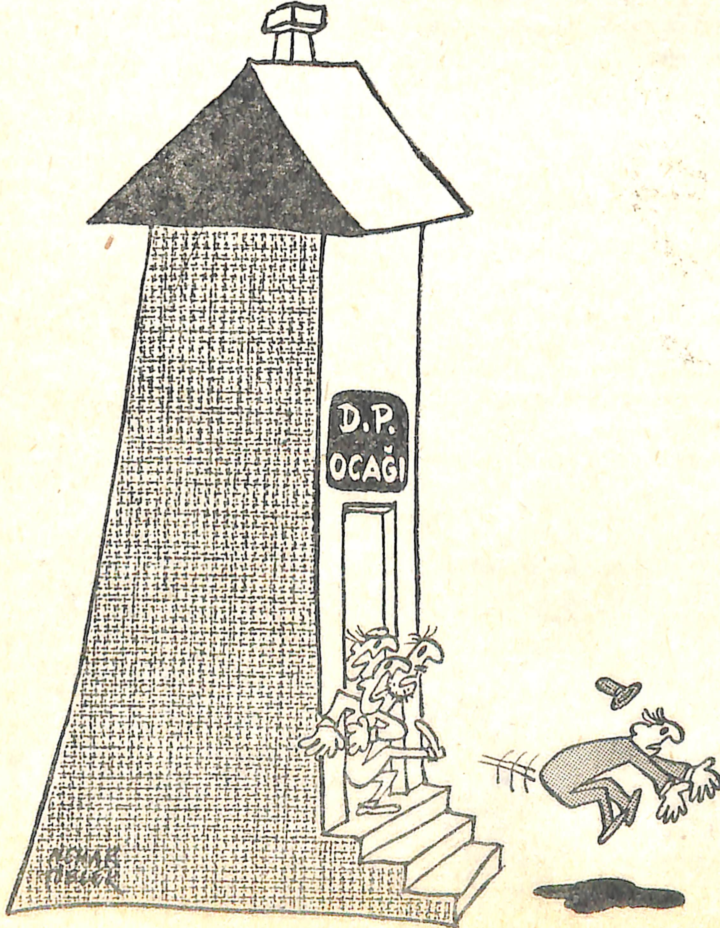
Vali Etem Yetkiner, «Vatan Cephesi ocak binalarının kaçak inşa edildiği» iddiasına:

— Bunlar mühim değil, mühim olan, her hafta ilân edilen muhtar seçimlerinin neticesidir buyurmuşlar!

Bizce muhtar seçimlerinin neticesi de mühim değil, İstanbul Belediye Başkanının aynı zamanda D. P. başkanı olduğunu biliyoruz, asıl mühim olan, İstanbul'un tombul Vali Paşasının D.P. nin nesi olduğudur?

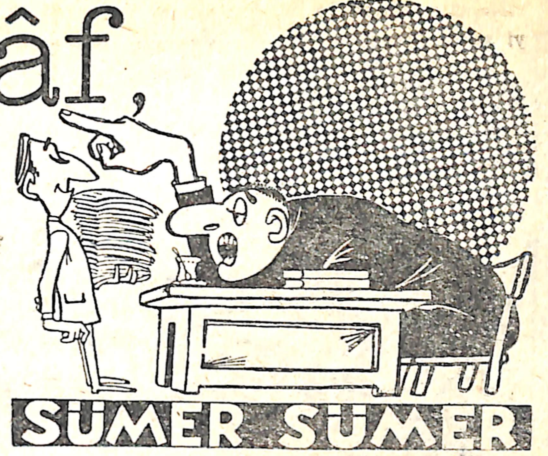
Yaşar ÖZEN

Bir D. P. ocağının açılışında tekbir getirildi, dualar okundu... (Gazeteler)

— Bre zındık... Parti binasına abtestsiz girersin ha!..

Az lâf, çok iş!...

SÜMER SÜMER

AHMET Beyle arada bir ailece görüşürüz. İş yerlerimiz birbirinden oldukça uzak. Benim dükkânım Sirkecide, onunki Ortaköyde.

Altı ay kadar oldu. Bir gün işime gidiyordum. Yolda Ahmet Beye rasladım. O sabah Sirkecide ilk defa karşılaşıyorduk. Hemen birbirimizin eline sarılarak kollarımızın kuvvetini denedik. Kısa bir hoşbeşten sonra elindeki evrakı gösterdi:

— Bizim ruhsatnameyi tasdik ettirmek istiyorum da, dedi.

O günden sonra üç hafta üstüste hemen her sabah karşılaştık. Her defasında elindeki ayni evrakı göstererek ruhsatnamenin tasdikından bahsetti... Karşılaşmamızın üçüncü haftasında önemli bir iş için Ankaraya gitmiştim. Ancak iki ay sonra dönebildim. Sabah, dükkânıma doğru yürüyorum. Bir de baktım, bizim Ahmet Bey. İki ayda hayli özleşmiştik. Kaldırımda sarmaş dolaş olduk. Birbirimizin elini mengene gibi tutmuş hızlı bir tempoyla sallarken, gözüm sol eline ilişti. Destelenmiş evrakı işaret ederek:

— Bunlar ne? dedim.

— Sen de amma sorarmışsın yahu, dedi. Bir zamanlar söylemiştim ya. Ruhsatnameyi tasdik ettirmek istiyorum.

— Hangi ruhsatnameyi?

— Canım, sana anlatmıştım ya. İşte o ruhsatname...

Kâğıtları elime aldım. Kocaman bir defterin sayfalarını açar gibi bir karıştırıyorum.

— Bütün bunlar onun için mi? dedim.

— Elbette... dedi. Önce bir dilekçe yazmıştım. Sonra birçok dairelerden: «Bize de yaz» dediler. Hepsinin isteğini yerine getirdim. Her dilekçeye bir sürü evrak eklendi. Sonunda şu gördüğün büyük defter meydana geldi.

En üstten başlıyarak sırayla:

— Şu dilekçe zat işleri müdürlüğüne. Şu gördüğün üçüncü şubeye. Bu, kalem-i mahsus müdürlüğüne... diyerek etraflı bir açıklama yaptı.

Hayretten kekeler gibi:

— Tasdik nasıl olur? dedim.

Evrak arasından birini çıkardı. Alt tarafta boş bir kısım göstererek:

— İşte şuraya bir imza atılacak... dedi.

— Hepsi o kadar mı?

— «O kadar mı» ne demek... Neden küçümsüyorsun?

— Yani... şey... tek bir imza için uzun iş değil mi?

Ahmet Bey bu sözüme upuzun bir kahkahayla cevap verdi:

— Anlaşılan, dedi, sen şimdiye kadar hiç devlet dairesine düşmemişsin. Birkaç aya «uzun» dersen, yeniden ruhsatname çıkarmak için harcıyacağın zamana isim bulamazsın. Meselâ bizim Salih Efendinin dedesi seneler önce tapuya nehir kıyısındaki arazisinin tespiti için başvurmuş. Zavallının ömrü iş kadar uzamamış. Evrakı miras olarak oğluna, yani Salih Efendinin babasına bırakmış. Salih Efendinin babasının ömrü de arazi işinden kısa çıkmış. O da aynı evrakı kendi oğluna, yani Salih Efendiye bırakmış.

— E... şimdi Salih Efendi aynı işin peşinde mi?

— Yok canım. Salih Efendinin iş miş takip ettiği yok. Bu uzun seneler zarfında arazinin kenarından geçen nehir yatağını değiştirmiş. Senin anlıyacağın, şimdi nehir Salih Efendinin dedesinin toprağından geçmiyormuş. Yedi, sekiz ay gibi kısa bir takipten sonra Salih Efendiye:

«— Nehir ve altındaki arazi, âmme malıdır. Hususî mülkiyete mevzu olamaz.»

Diye cevap vermişler.

Ahmet Beyle ilerdeki parka doğru yürümeğe başladık. Biraz sonra bir sıraya oturuyorduk.

— Yahu, dedim, bana şu ruhsatnamenin tasdiki hikâyesini baştan anlatsana.

Yüzüme acır gibi baktı:

— Bu hikâye sandığın gibi tuhaf değil, dedi. Üstünde neden bu kadar duruyorsun?

— Anlat sen, dedim. Allah saklasın, bir gün benim de başıma gelebilir.

— Önce, imzanın atılacağı daireyi bir yerden öğrendim. Başvurmam gereken memurları gösterdiler. «Az lâf çok iş» yazılı levha-

ların önünden geçerek memurun masasına yanaştım. Ruhsatnameyi gösterirken:

— Siz mi imzalıyorsunuz? diye sordum.

Yüzüme bir an baktı. Söver gibi:

— Bugün değil!.. dedi.

Başka ne sordumsa cevap vermedi. Birden duvardaki levhaları hatırladım: «Az lâf çok iş.» E doğrusu fazla lâf etmiştim. Utanarak geri çekildim. Hiç unutmam. O gün günlerden Salı idi. Ve ben altı gün üstüste tasdik için aynı memura başvurdum. Meğer imza işine Pazartesi günleri bakılırmış. Duvardaki levhalardan da öyle korkuyordum ki. Bir şey sormak isterken az lâf etmeğe son derece dikkat ediyorum. Memurlar da levhadaki vecizemsi söze oldukça uyuyorlar. Gayet az lâf ediyor, çok iş yapıyorlar. Meselâ birisine bakıyorsun, hararetle gazetesini gözden geçiriyor. Öbürü bütün dikkatiyle bulmaca çözüyor Diğeri çayını yudumluyor veya gerine gerine esniyor. Aralarında hiç boş duran yok.

«— Ruhsatname» dediğiniz zaman şu azıcık lâfla cevap veriyorlar:

— Bugün değil!..

Hangi gün olduğunu ve imzanın atılacağı eşref saati öğrenmek için bütün günleri deniyorsun. Günü yakaladıktan sonra da imza saatini tutturmak gerek. «Erken!» veya «geç oldu!» demesi evrakın birer hafta gecikmesine sebep oluyor. Memurlar az lâf etmeyi prensip edinmişler bir defa. Lüzumlu dilekçeler, fotoğraf, pul, v.s. yi her hafta birer birer istiyorlar. Meselâ bir hafta gidiyorsun:

«— Dilekçe nerde?.. diye soruyorlar.

Ertesi hafta dilekçeyi getirince:

«— Fotoğraf yok mu!.. diye bağırıyorlar.

Böylece, her hafta yeni bir şey getiriliyor. Lüzumlu şeyleri söyleyip şu gün şu saatte gelin deseler duvardaki levhaya uyulmamış olur. Çünkü orada işin çok olması isteniyor. E bizim ruhsatnamenin tasdiki için de epeyce iş yaptık doğrusu.

Ayrılma saati gelmişti. Parktaki sıradan sersem sersem kalkmaya davranırken:

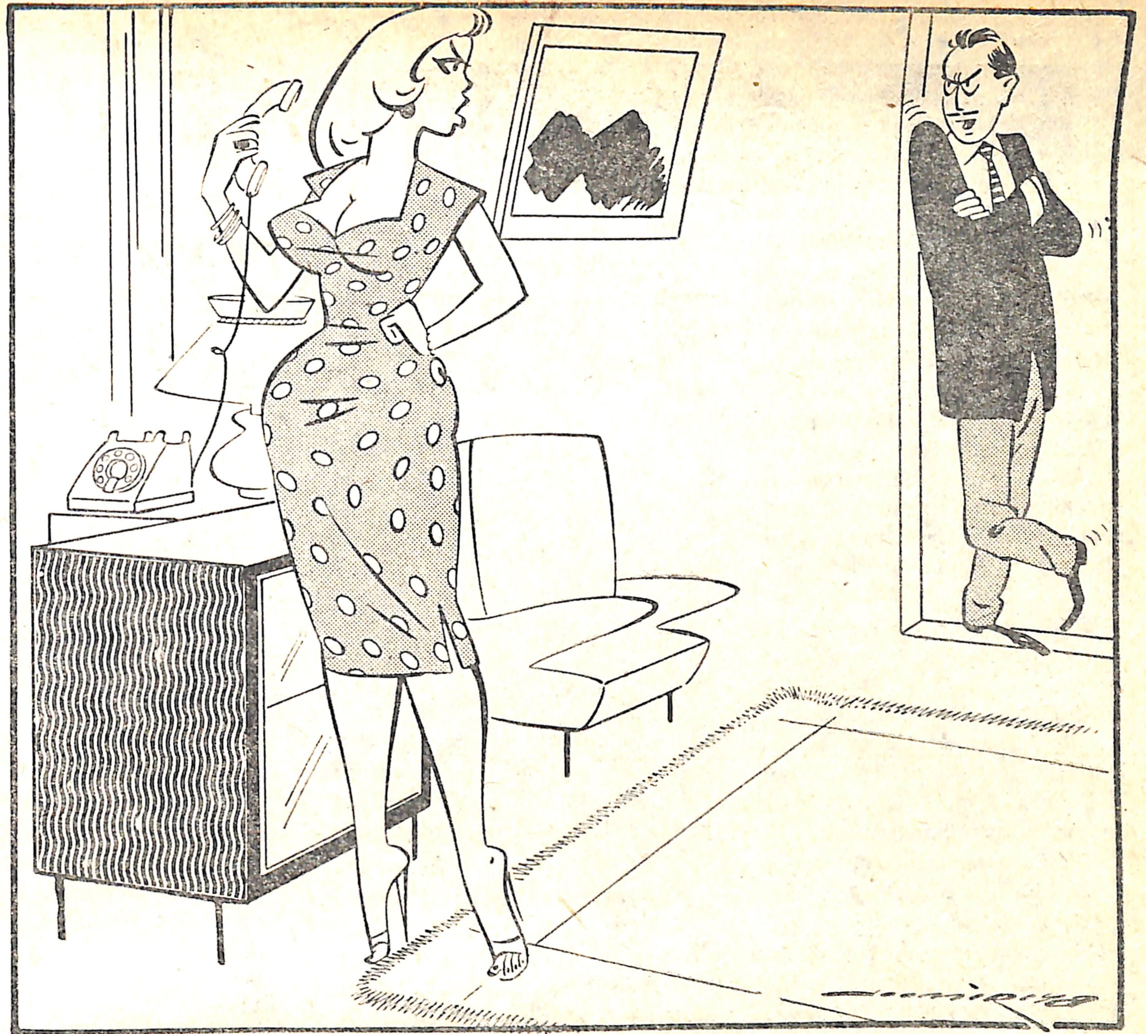
— Peki bu iş ne zaman bitecek? diye sordum.

Sigarasından bir nefes çekti:

— Elbet birgün biter canım, dedi. Henüz genç sayılırım. Yaşım beklemeğe uygun.

Sonra omuzumu eliyle kavrıyarak:

— Ömrümüz ruhsatname işi ka dar uzamazsa, arkamda sekiz yaşında oğlum var. O muhakkak tasdik ettirir.. dedi.

Kadın — Alma da bak... Vallahi, billâhi...
Erkek — Annene mi gidersin?
Kadın — Hayır! Annemi bize çağırırım!..

※

İstakoz!

Yamyam baba, oğlu ile ava giderken üstlerinden dört motorlu bir uçak geçer. Çocuk korku içinde babasına sorar:

— Baba bu ne?...

— Korkma oğlum, uçak..

— Uçak mı? Uçak nedir?...

— İstakoza benzer oğlum. Üstünde atılacak kabuğu çoktur ama, içi lezzetlidir!.

Vasiyet!

Moiz eve noter çağırmış vasiyetini yazdırıyordu:

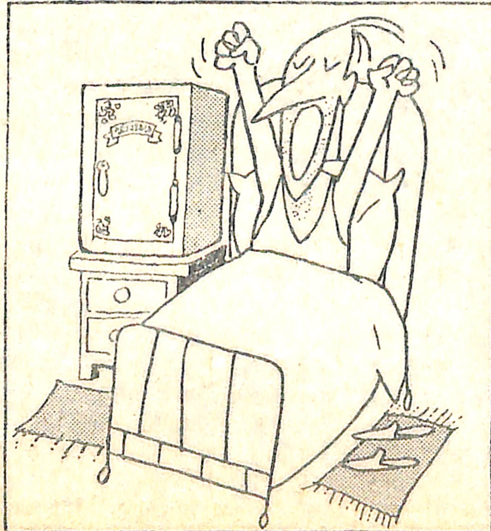
— Yasef bana 200 lira borçlu...

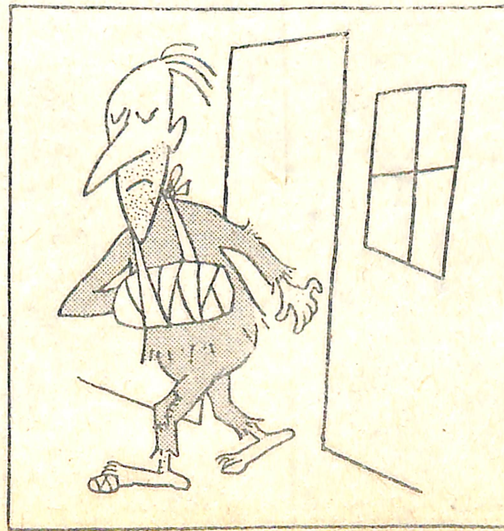
Karısı Raşel gülümsedi. Moiz devam etti:

— Salamondan da 500 lira alacayim var...

Raşelin yüzündeki tebessüm genişledi. Moiz bu sefer notere:

— Şimdi, dedi, Hayim'e olan borcumun miktarını söyliyeceyim, lûtfen karimi tutar mısiniz Noter efendi?

Havagazı

GECE, saat tam on, konyak şişesi önümde bomboş duruyordu. Yer, gök, yıldızlar, bıyıklarım, pabuçlarım hep konyak... Püf!...

Kollarımla bacaklarımı denizde yüzer gibi tatlı tatlı oynatıyordum. Şen bir çingene boyacının rastgele vernikledifi bir çift kundura gibi pırıl pırıldı aklım! Sağ teki «Haydi atla yatağına, horul horul deliksiz bir uyku çek!» diyordu. Sol teki «Boş ver be, her şeye boş ver!» diye nasihat ediyordu.

Sonra yerimden doğrulduğumu çok iyi hatırlıyorum. Ve, gidip havağazı musluğunu sonuna kadar açmışım: Fısssss!.. Telefon rehberini de koltuğumun altına aldım. Karyolama sırtüstü uzandım.

Kendi kendime sordum:

«Eee, şimdi dile benden ne dilersen?»

«Sağlığını dilerim efendim!»

«İşte bu olmaz, biliyorsun cepler delik, metelik nanay ve insanlar kendi âlemlerinde... Söyle daha başka ne dilersin?»

«İlk önce şu bizim şirketin zıpır Müdür muaviniyle konuşmak dilerim.»

«Hay hay, ferman efendimizin.»

Rehberi karıştırdım karıştırdım... İşte muavinin numarası.

«Alo neresi?»

«Ben Müdür muavini Keskiner, buyrun.»

«Keskiner ha! Kah kah kah kah!... Vay tavşanın kemirdiği havuç suratlı vay! Efendim bendeniz de kâtibiniz Kerim Eğriboyun. Hani şu Allahın günü huzurunuzda iki büklüm kavuk sallayan enayi!»

«Kerim sen misin?»

«Benim ya, ne zannettin. Düdüklü tencerede pişmiş kart hindi!»

«Ulan kaçırdın mı?»

«Kaçırdım maçırdım. Tutabilirsen tut. Düztaban, dosya bülbülü seniiii!...» Çitlembik daktiloya afi kesicem diye ha bre yüklenirsin kâtibe. Cart curt ha!...»

Telefonun öbür ucundan boğulur gibi kükredi:

«Yarın sabah görüşürüz!»

«Sabah sabah sende kıyafet, hoşhoşlara ziyafet! Hadi şimdi git yatağına sırtüstü yat da sabaha kadar art ayaklarınla yorganları çiftele emi!»

Kulak verdim: Fıssss. Havagazı fıslıyor. İşler tıkırında. Eeee, şimdi sıra kimde? Tabiî pansiyon sahibinde.

«Zırrr... Alo! Siz pansiyon sahibi Estikoğlu musunuz?»

«Evet bendenizim.»

«Hay bendeler götürsün seni herifcik»

«Siz kimsiniz Allahaşkına?»

«Bendeniz de Kerim Eğriboyun.»

«Hay seni de bendeler götürsün inşallah! Ne istiyorsun bu saatte?

«Ulan Fıstıkoğlu fıstık. Üç gündür ortalığı ayağa kaldırdın be! İki aylık kiranı veremedikse ne olmuş yani?... Fazla öttün be! Bir toslarsam kendini tavan arasında bulursun.»

«Sen de kendini yarın sabah sokak ortasında bulursun.»

«Nanik, Karaköy meydanı suratlı herif sen de... Hadi git şimdi yatağına yat da sabaha kadar yorganların altında havla, emi...»

Çat. Kapattım. Oh dünya varmış be!...

Dur bir de şu bizim sevgili canamı arıyalım:

Zır zır zır zır zır...

«Alo, ben Canan, kimsiniz?»

«Canlı bir mahlûk!»

«Sen misin canım?»

«Benim ya!»

«İstediğim kürkü aldın mı?»

«Aldım.»

«İki topluk kumaşı!»

«Aldım.»

«Naylon çoraplarımı?»

«Aldım be, her taraf tıklım tıklım paketlerle dolu. Yarın belediyeden bir çöp kamyonu tutup getireceğim.»

«Canım benim.»

«Hay canın cenaze kazanında pişsin emi!... Beni yolunmuş kaza döndürdün efendim!...»

«Vay alçak!»

«Vay çukur!»

«Tuhh sana!»

Çat kapattım.

Bugüne kadar ona hep şiir mi okumuştum. Şimdi biraz içimi döktüm. Oh dünya varmış be!...

Ve işte hep böyle. Eş, dost, ahbap, tanıdık hepsini sıradan geçirmişim birader! Neden sonra hızım geçti, azıcık ayılır gibi oldum. Baktım havagazı hâlâ pısss ediyor ama koku moku yok. Gidip ocağa burnumu dayadım: Oh mis gibi temiz hava kokuyor. Hay Allah müstahakkını versin! Birdenbire gözlerimin önüne bizim müdür muavininden, pansiyon sahibine kadar bütün eş dost, sırık gibi, sıra sıra dizili dizili verdiler. Uyyyyy, amanın imdat!

★

Bana bu macerasını anlatan zat birasından bir yudum daha çekti.

— Eee, dedim sonra ne olu?

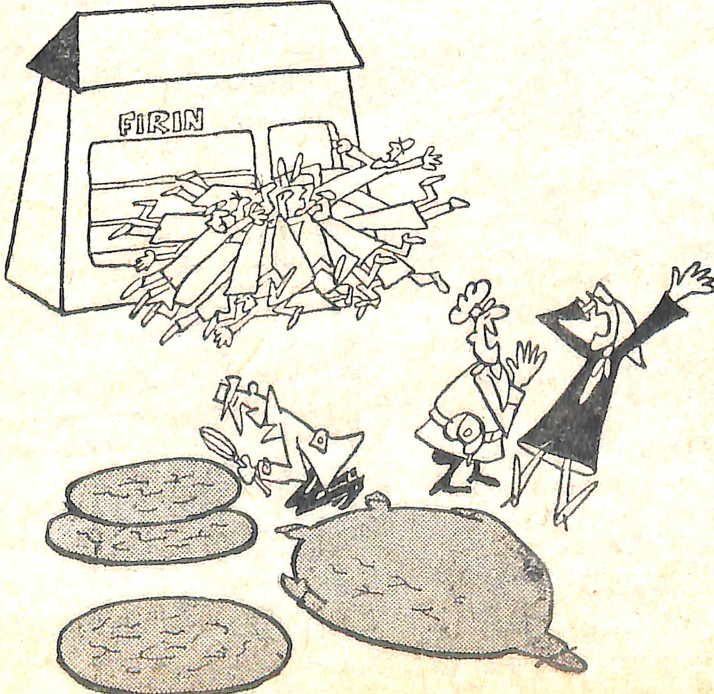
— Hiç, ne olacak? İnsan oğlu nelere çare bulmaz ki... Ertesi sabah gün ışıdı. Hava gazına baktım, açık ve hafif gaz geliyor. Tüylerim diken diken oldu! Hemen kapatıverdim. Pencereleri fora ettik. Sinek kaydı bir traş Çıktık sokağa. Beni gören eş dost, havagazı yutmuş gibi mosmor kesiliyor. Başladık yırtınmıya:

«Kimmiş benim ağzımdan, dün gece her kese telefon eden o kerata bakayım?... Polise şikâyet edeceğim, savcıya haber vereceğim... NATO'ya.. Haaa, sahi, NATO bu işe karışmaz... Bizim Ocak Başkanına söyliyeceğim... Hani bir elime geçirsem, yok mu!...»

Eş dost omuzumu okşayıp: «Üzülme, boş veeer, dediler, hergelenin biridir muhakkak!...»

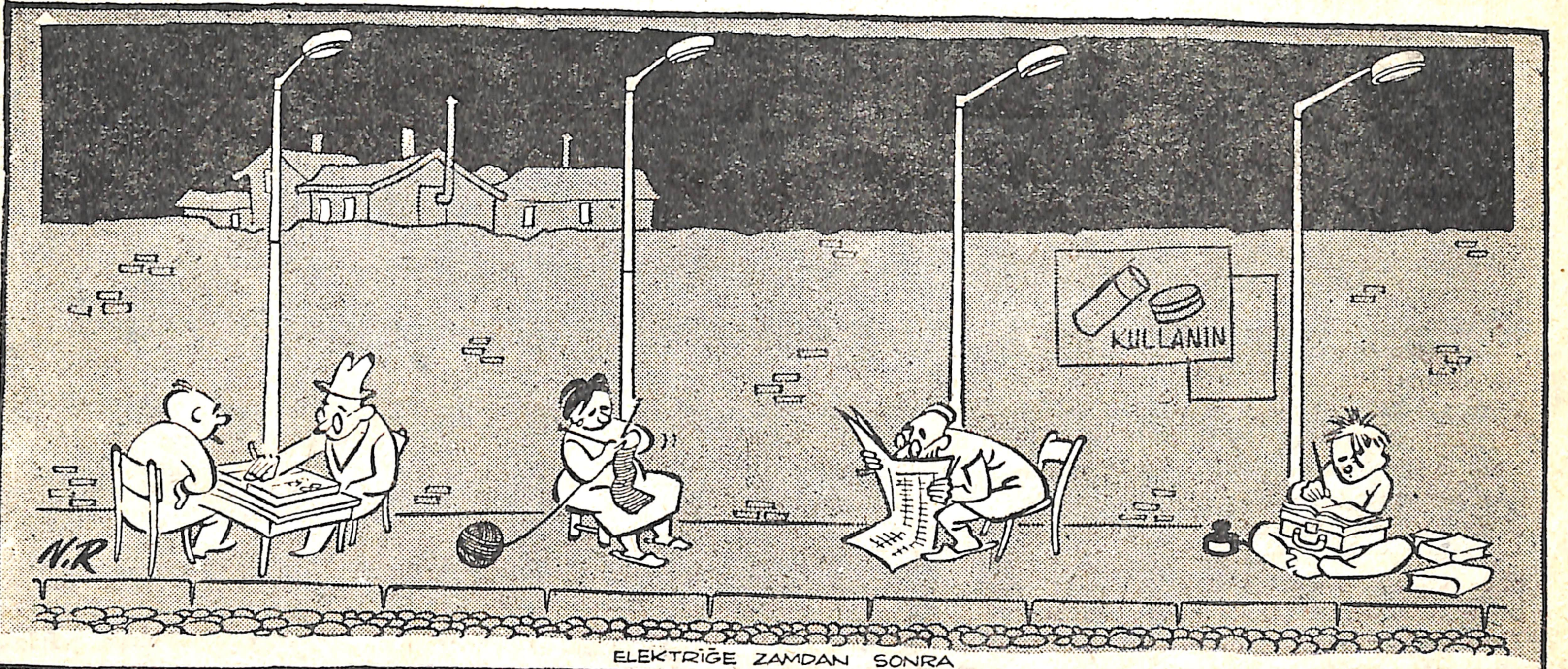
Ama inanır mısın o günden beri bayâ itibarım arttı efendim!

A. B. C.

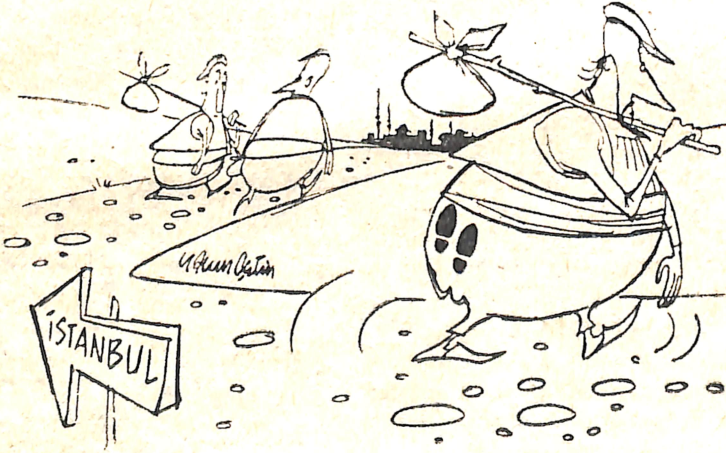

Haftanın Şakaları

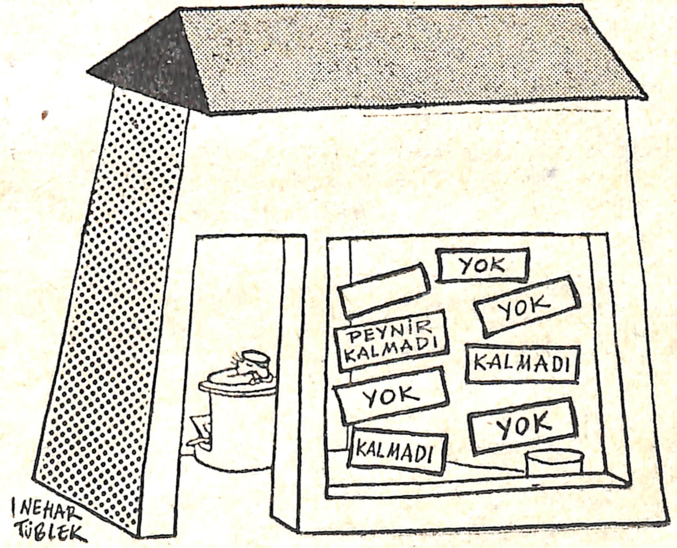

ELEKTRİĞE ZAMDAN SONRA

BELEDİYE, ÇİFTE AYAK BASTI PARASI ALMAYI DÜŞÜNÜYOR -GAZETELER-

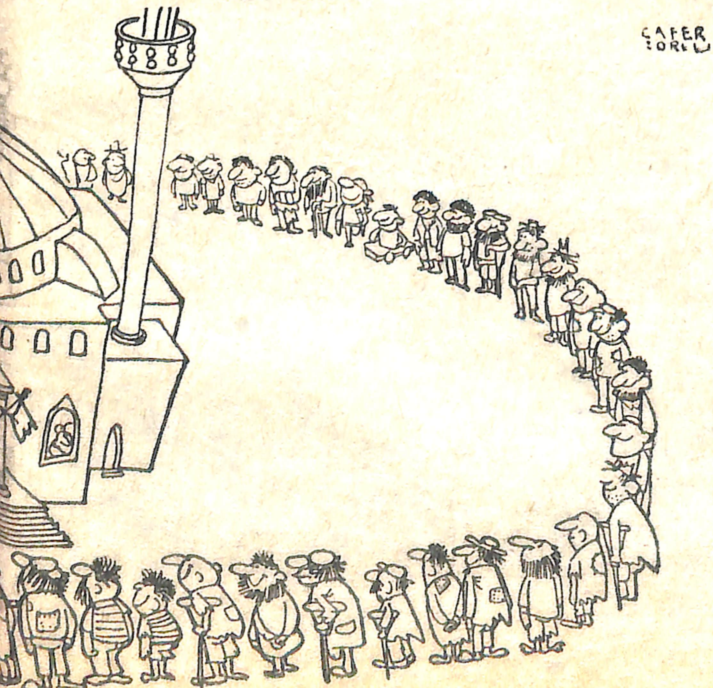

-ÇİFTE AYAK BASTI PARASI VEREMEMİŞ HERHALDE !..

RAMAZAN GELDİ HOŞ GELDİ...

ALTINA ALDI -GAZETELER-

ARINIZI BİLDİRİN !..

Şans!

— Atınız ne kadar zayıf böyle, bir deri bir kemik âdeta! Hayvancağıza iyi bakmıyorsunuz!

— Vallahi şansı yok, ben ne yapayım?

— O da ne demek?

— Öyle ya, şansı yok! Her sabah ahırına girip, hile filân yapmadan gözü önünde yazı tura atıyorum: Yem mi alayım, yoksa o para ile bir kadeh içki mi içeyim diye... Bir haftadır kaybediyor!...

Evet!

Senelerdir birbirlerini görmemişlerdi. Bir gün yolda karşılaşmasınlar mı? Melih sordu:

— Eee azizim, nasılsın bakalım? Hani şu peşinden koşup durduğun kızıl saçlıyle evlendin mi? Yoksa hâlâ kendi çoraplarını kendin mi tamir ediyorsun?

— Evet!

— Bu evet hangi sualime?

— İkisine de azizim ikisine de...

Kavga!

— Geçen gün yokuştan aşağı o kadar hızla koşuyordun ki!... Nereye gidiyordun öyle?

— Bir kavgayı durdurmaya...

— Öyle mi? Peki kimdi kavga eden?

— Şu bizim Mehmet...

— Kiminle kavga ediyordu?

— Benimle!

Hatâ kimde?

Kalabalık bir toplantı idi; adamcağız konuşma olsun diye yanındaki adama biraz ilerdeki bir kadını işaret ederek:

— Aman Yarabbi! dedi, Şu kadına bir bakın, ömrümde bu kadar çirkin kadın görmedim!

— Karımdır.

Fena halde bozulan adamcağız:

— Aman! dedi, bilmiyordum, hatamı affedin...

Muhatabı gülümsedi:

— Üzülmeyin canım! O hata bana ait!...

Dünyaya Geliş

BÜLENT ORAN

Peygamber olmadığımı bilirim. Ama milyonlarca kadın, çıplak tablolarının yapılmalarını beklerken, bir sürü ahmak ressamın o sıcak yaratıkları bırakıp, altına «Natavite» adını koydukları ve tepeleri çenberli insanlarla dolu Hazret-i İsa'nın doğuşu konusunu işlemelerini hiç hazmedemem. Sonra, yazarların da, sıkı etli besleme kızların aşk hayatlarını kaleme alacak yerde, yine bu doğum üstüne ciltler doldurmaları gücüme gider.

Evet, öylesine önemli bir kişi değilim. Ne «milât» diye tarihi ikiye bölüp yazarlara zorluk çıkardım, ne de hıristiyan kızlarının körpe göğüslerinde ısınan «haç» gibi bir icadım var. Anam da onun anası gibi çocuğunu havadan kapacak kadar usta değil. Ama, kim olursam olayım, Tanrının yarattığı bir insan olarak bu haktan faydalanmak istiyorum. Benim doğuşum da hiç değilse benim için önemli. İşte bu düşünceyle kâğıda kaleme sarılıyorum!

Karılarının hamile kaldığını duyunca sevinçten sıçrayarak tepelerini tavana vuran, eşine meyva suları içiren ve kazaya uğraması için de basamaklardan adım atarlarken onlara yardım elini uzatan erkeklere bayılırım.

Bayılırım ama, benim babam, böyle incelikleri düşünemiyecek derecede dalgın olduğundan, anam bana hamileyken bu çeşit numaraları yapmayı akıl edememiş.

Ben de oldukça tehlikeli dakikalar geçirmişim.

Şansım, ne üç kâğıtta, ne şemsiye çevirmekte, ne de, kocaları «Gece gelmiyeceğim» dedikleri halde ansızın şıp diye damlayarak beni, boyuma hiç de yakışmıyacak bodur elbise dolaplarına tıktıran aşk maceralarımda iyi gitmemiştir.

Aksilikler birbirini kovuşturup durmuştur.

Zaten işin aslı aranırsa, hayatım boyunca, beni, borçlu olduğum kimseler ve bir de gölgem gibi kovalayan bu terslikler daha dünyaya ayak basmamla başlamış.

Annemi doğurtmaya çalışan ve çocukları yalnız SÜSLÜ RUHLAR dergisinin sayfalarındaki resimlerde görmüş acemi bir ebe:

— Eyvah, diye bağırmış. Şimdi hapı yuttuk.

Ebenin ilk denemesiymiş bu Romatizmaları yüzünden çamaşırcılıktan cayıp da, daha hafif ve daha paralı olduğunu duyduğu bu mesleğe atılmağa kalkışınca, eline düşen ilk hamile anam olmuş.

O, «Eyvah», diye çığlığı basınca, babamın yumuşak ve sevimli davranışlariyle her türlü acıya karşı koymayı öğrenen anam, omuzunda nazar boncuğu, alnında iri ter damlalariyle doğrulup:

— Ne var, demiş?

— Çocuk ters geliyor.

— Onun ters geleceği başından belliydi zaten, diye homurdanmış annem.

Çünkü, daha hamile kaldığının ilk günlerinde, bıyıklarına bütün mahalleli kadınların âşık olup da kendisi için çevirgel duaları, domuz yağlı büyüler ve vaniiya kokulu mektuplar hazırladıkları sevgili babacığım:

— Ulan diye haykırmış, karı mı aldık mandıra mı? Sana değil yaklaşmak, yanına ceketimi assam gene gebe kalıyorsun.

— Efendi, demiş anam, kabahat bende mi? Maşallah boğazlısın. Gırtlağın durmaz. Fındık, fıstık, baklava börek...

— Yediğimde mi gözün var? diye kükremiş öbürü...

— Hayır efendiciğim. Ama beni suçlu çıkarmayınız. Siz, benim yerime kısır bir hatunla, hattâ bir kaya parçasıyla bile nikâh kıysaydınız onları da sapır sapır doğurturdunuz.

Babam, çektiği enfiyesinin apşırtmasını beklemiş.

Bu bekleyişi, onun yumuşadığına yorarak sevinmeğe kalkışan anama, apşırdıktan sonra:

— Benim mektep açmağa niyetim yok, diye bağırmış. Düşürürsün.

Düşürürsün dediği de ben... En kavgalı futbol maçlarında, en koca ayaklı çelmelerden bile düşmeyen ben...

Tabiî kadıncağız ne bilsin, başlamış çalışmalara.

Babam, her akşam, mestini lâstiğini çıkartırken sorarmış.

— Ne oldu?

— Düşmedi beyciğim!

— Hay Allah belâsını versin. Yahu, bu piç kurusu, karnına arap zamkıyla mı yapışık?

— Bilmiyorum efendim.

Babam, gecelik entarisini giyip de şöyle bir ferahladı mı, gene

— Bugün yaptın mı söylediklerimi?

başlarmış soruşturmağa.

— Evet efendiciğim.

— Anlat bakalım.

— Kınayı aldım...

— Aktar İzzetten alsaydın.

— Aktar İzzetten aldım efendim.

— Eeee.

— Sonracığıma söyleyim...

— Ağzının içinde yuvarlama da çabuk söyle.

— Sonra, şarap... Ah...

Babaannem, doksandokuzluk tesbihini sallıyarak dert yanmış.

— Vallahi oğlum günaha giricez. Allah affetmiyecek. Evcek kâfir olacağız. Kızcağıza şarap içirmek...

— Şarap içiyorsa keyfi için değil ya. Kitapta yeri var, ilâç niyetine ne içilirse içilsin günah sayılmıyor.

— Ben, Hafız Efendiye sordum. Sümmehaşa, dedi...

— Ulan, o Hafız Efendi olacak yobaz akıl vereceğine kendi yaptığı haltlara baksın. Şimdi şu mübarek akşamda bozdurmayın ağzımı.

Babacığımın ağzı o kadar güzelmiş ki onun bozulmasını hiç istemezlermiş.

— Peki, demişler. Peki...

Başka bir akşam, kapıdan içeriye bambaşka bir böğürmeyle dalmış.

— Ulan ne bu?... Burada meydan muharebesi mi oldu? Merdivenin tırabzonlarını hangi eşek kırdı?

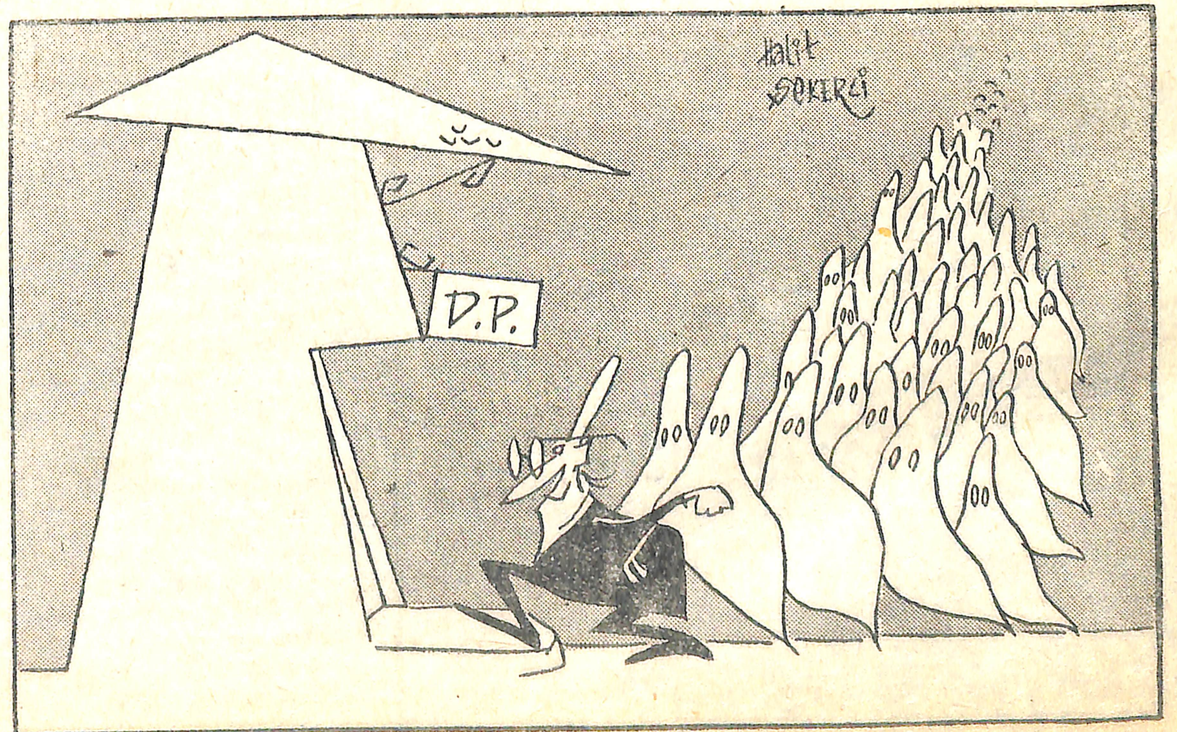
Anam, ezilmiş, büzülmüş:

— Ben, diye mırıldanmış.

— Tabaktan çanaktan hızını alamadın da iş evi barkı mı kırıp dökmeğe kaldı?

— Siz emir buyurmuştunuz.

— Hay boyun bosun devrilesice. Ulan, ben sana merdivenin trabzanlarını kır diye ne zaman emrettim?

Mezarlıklar Müdürü D. P. ye girdi... (Gazeteler)

— Beyciğim, dün akşam, bu çocuğun niyeti bozuk, ilâçla falana söktüremiyeceğiz, en iyisi yaradana bir sığın da kendini merdivenin üst başından koyuver aşağıya demediniz miydi?

— Dedim ama korkulukları kır demedim.

— Benim de niyetim korkuluğu kırmak değildi zaten. Çocuğu düşürmekti.

— Düştü mü bari?

Anam, kızarmış, bozarmış Öteki öyle bir bağırmış ki sarsıntıdan avludaki küp çatlamış.

— Uyuz uyuz yutkunmasana yahu. Söyle, düştü mü?

— Hayır beyciğim.

Babam kültürlü adammış. Edebiyata, folklora, halk deyimlerine karşı büyük bir yakınlık duyarmış. O anda, gene folklorcu damarı kabarmış, sanki başka zaman kalmamış gibi, başlamış tulumbacılardan, kopuklardan derlediği terimleri sıralamağa.

Eğer eli hızlı biri çıkıp da babacığımın okuduklarını not alsaymış, yeryüzünün en büyük argo lûgati kendiliğinden çıkarmış.

Korkulukların kırılmasına rağmen merdiven reçetesi de benim düşmeme fayda etmeyince, adamcağız, rakı sofrasında bir takım ince hesaplara dalmış.

Devirdiği şişelerden üçüncüsünün sonunda, hamamda keseleneceği yerde çocuk gibi tasla oynayan ve hamam parası vermekten kurtulmak için «Buldum, buldum» diye dışarıya fırlayan bilgin gibi:

—Buldum, diye bağırmış.

Köşe minderinde, Kelâmı Kadîmi ile tesbihleri arasında şekerleme yapan büyük annem:

— İlâhi oğlum, demiş. Böyle bağrılır mı? Yüreğim ağzıma geldi!

Neyse, sonunda yarım damacana su içerek yüreğini ağzından göğsüne yollamışlar.

Sonra, babam, bıyıklarını tükürükleyerek:

— Bu merete bu da kâr etmezse şu bıyıklarımı kökünden kazıtırım, diye homurdanmış.

Büyük annem sormuş:

— Bu bulduğun ne?

— Soba... Bir de soba taşıtalım bakalım! Mutlaka düşer...

Anam, boynunu büküp:

— Kurbağa sobayı mı taşıyayım? demiş.

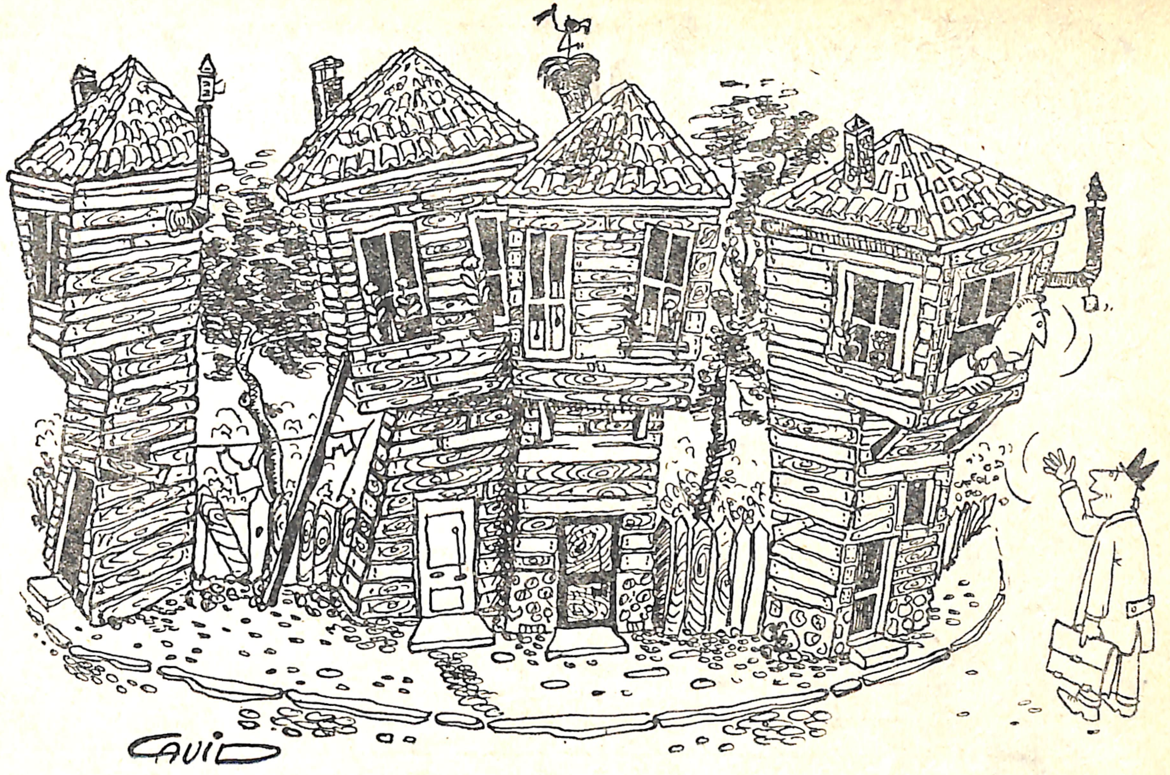
Öbürü gene köpürmüş.

— Lâhavle, demiş. Bu karı milleti insanı zorla dinden imandan çıkartır. Yahu, o bit kadar kurbağa sobayı taşısan ne olur taşımasan ne olur. Kurbağayı al kucağına, dünyayı bir baştan bir başa geç gene bi para etmez.

— Sandık odasındaki kömür sobasını?...

— Hayır, hayır... Gırtlağıma geldi artık. Oldu mu tam olsun. Çini sobayı...

Kadınlar, her şeyi göze alıp isyan etmişler.

— Sigortacıyım abi...
— İstimlâke karşı da yapıyor musun?...

Büyük annem:

— Evlâdım, insaf diye bağırmış.

Annemin hançeresi babama karşı ayarlı olduğundan, daha alçak bir sesle:

— Aman bey, demiş, onu koskocaman iki hamal zor çıkardı yukarıya. Ben nasıl kaldırırım?

— Kaldırırsın. Onların çocuk düşürmiye niyetleri yoktu da ondan!

Baş eğmekten başka çıkar yol bulamamışlar.

Emrin gecesinde, umutla dönen babacığımı, büyük anam karşılamış.

— Ne oldu bizimkine, demiş?

— Düştü, cevabını vermiş kadıncağız.

— Tabiî... Tabiî düşer. O çini sobaya çocuk mu dayanır.

Kadıncağız:

— Düşen bizim gelin, diye açıklamış.

— Eeee, sonra?...

— Sonrası, soba kırıldı.

— Hay Allah cezasını versin. Peki çocuk düştü mü?

— Hayır, kasığı düştü biçarenin.

Ve babam, söz verdiği halde mızıkçılık edip kazıtmadığı bıyıklarını burarak:

— Anlaşıldı, diye homurdanmış. Bu veletle başa çıkılmıyacak. Doğsun varsın. Doğsun da bu geçmişi tenekeli dünyada ne bulacaksa bulsun!

Ve ben, mahalle zenginlerinin çamaşırlarını yıkarken çorapları, mendilleri çalmakta usta olduğu halde ebelikte ilk denemesini yapan kadının yardımıyla yeryüzüne ayak basmışım.

Bülent ORAN

※

Netice

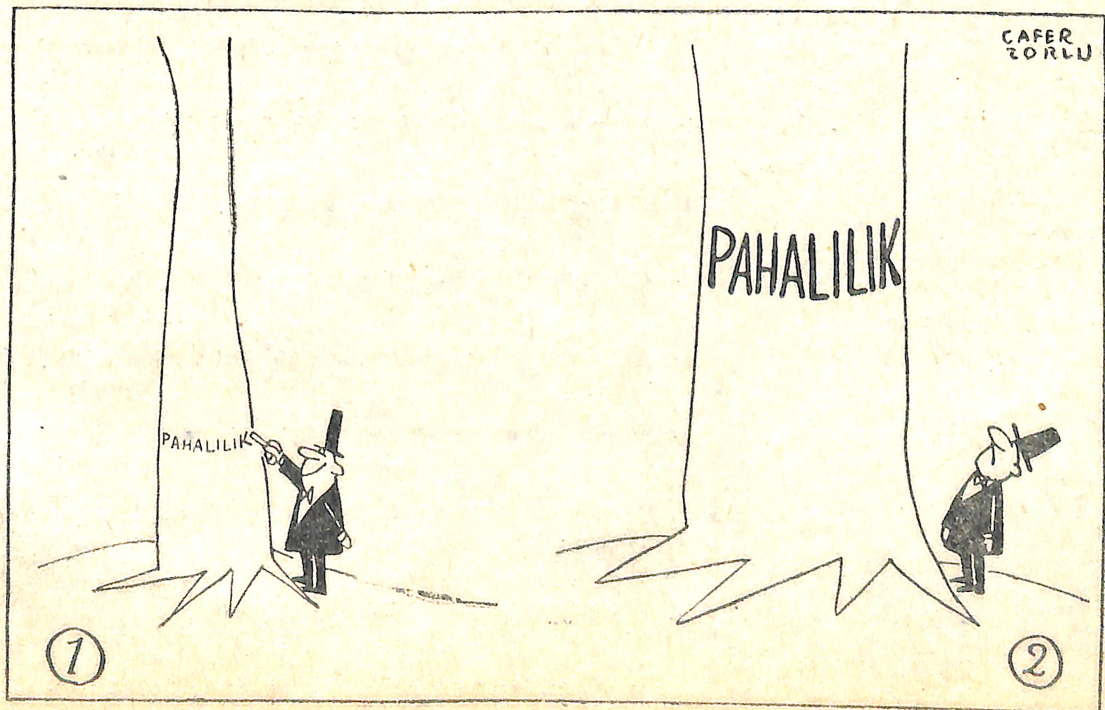
Bay Ekrem, salondan içeri girince hayretle durdu:

— Maşallah... Radyo ha?

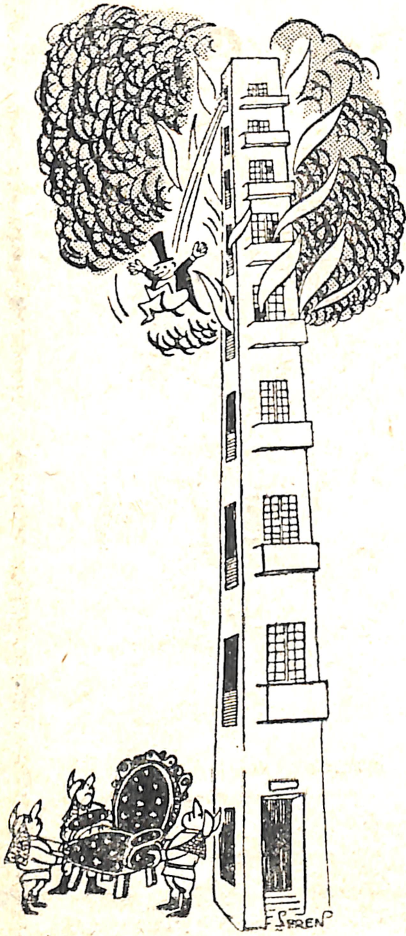
— Evet, bir radyo aldım!

— Hani radyonun zırıltısından nefret ediyordun...

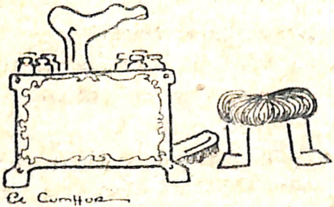
— Ediyordum amma, o zaman bekârdım!...

YAZISIZ

YAZISIZ

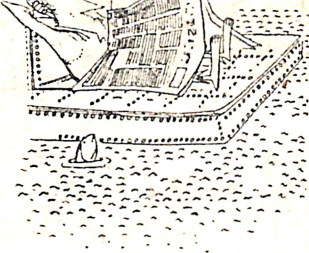
YAZISIZ

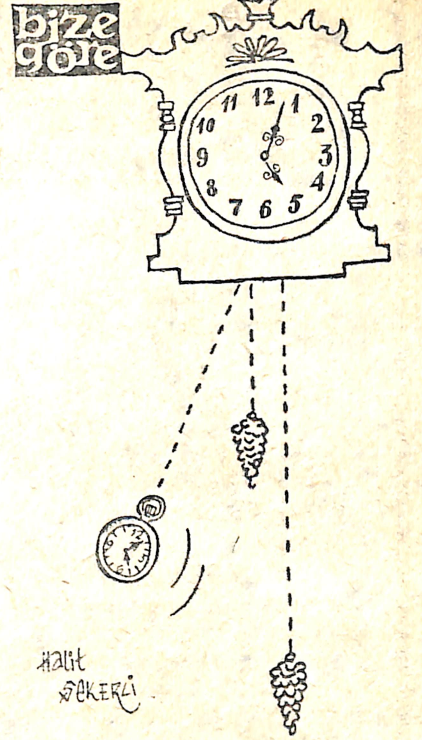
YAZISIZ

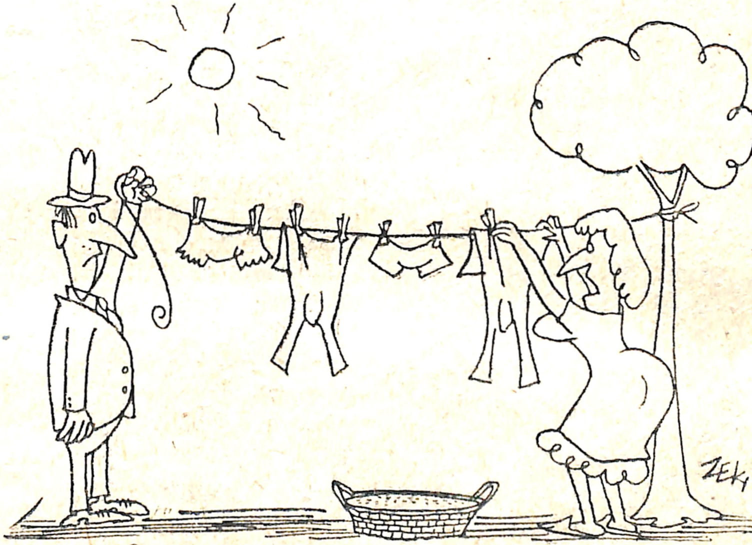
Allah Rahatlık Versin!...

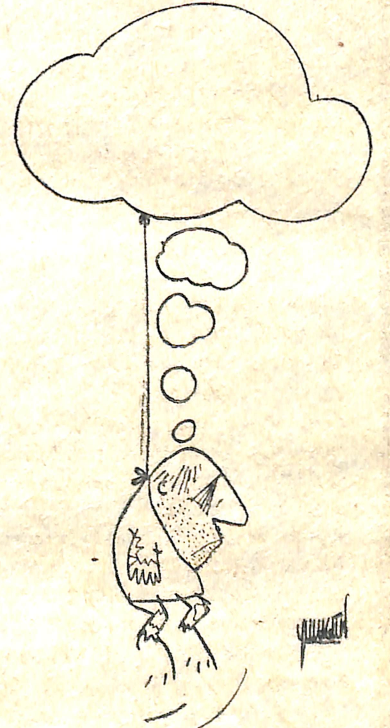
Elin otelleri yatmak içindir,
Köprüleri, geçmek için.
Bizim oteller, geçmek içindir,
Köprüler, yatmak için.
Daha neler de neler!
El, streptomisin yapar;
Biz, maydanozlu köfteler.
Daha neler de neler!
Füzeler uçar elin göklerinde.
Roketler, sun'i peykler...
Bizimkinde pireler.

Yalçın KAYA

— Talihine güneş çıktı kocacığım, bir saate kalmaz kurur!

Kocaman Lâflar

★ Kanunlar bazan uyurlar, fakat asla ölmezler.
Law Maxim

★ İngiliz kanunları fenalığı cezalandırır; fakat Çin kanunları bundan çok daha fazlasını yapar: İyiliği mükâfatlandırır.
Goldsmith

★ Adaletin gecikmesi, adaletsizlik demektir.
Landor

★ Haklı olduğuna emin ol, sonra ilerle...
Henry Clay

★ Ceza gören hırsız değil, çalarken yakalanandır.
Çek Atasözü

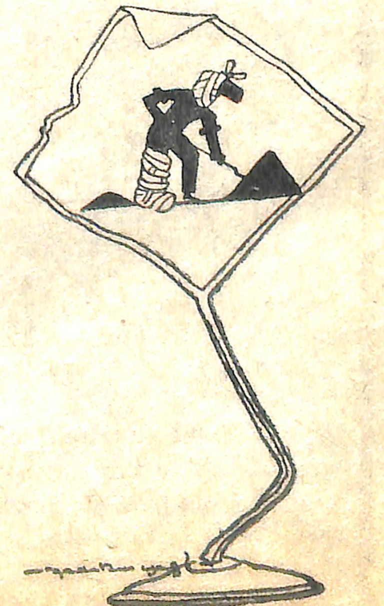
★ En büyük kusur, kusurlarının hiç birini bilmemektir.
Carlyle

★ Fenalık bilmeyen, kimseden şüphe etmez.
Ben Johnson

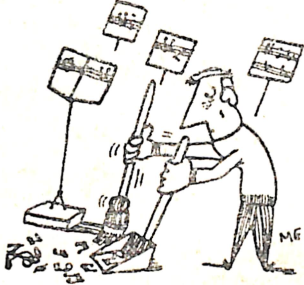
Ne zannettiğimiz kadar mes'uduz, ne de sandığımız kadar bedbaht...
La Rochefoucauld

★ Elmayı Âdem yedi; fakat bizim dişimiz hâlâ ağrıyor!
Macar Atasözü

★ Aslâ çamur atma, hedefine vursan bile ellerin kirlenir.
Joseph Parker

MİLLETLER GÜLÜYOR

YAZISIZ

(İtalyan)

Ahret

St. Peter yeni gelen misafiri karşıladı:

— Artık cennettesiniz. Burası öyle bir yerdir ki binlerce yıl bir dakika, binlerce dolar ise bir sentten ibarettir...

Yeni gelenin gözleri parladı:

— Öyleyse aziz peder bana bir sent ödünç verir misiniz?

St. Peter gülümsedi:

— Elbette oğul! Yalnız bir dakika bekle!..

Cennet - Cehennem

Genç bir rahip dere kenarına oturmuş, kitap okuyordu. Oradan geçmekte olan bir köylü yanına yaklaşıp:

— Ben, dedi, Cennete inanmıyorum. Öyle bir yer yoktur!

Rahip sesini çıkarmadı ve kitabını okumağa devam etti. Beriki onun omuzuna dokunup tekrarladı:

— Cennetin var olduğuna inanmıyorum, anladın mı?

Bu sefer genç rahip öfkeyle bağırdı:

— Peki be!.. Haydi, cehennemin dibine git!

— Doktorcuğum, çok merak ediyorum, sabahtanberi başımda bir ağırlık var.

(İtalyan)

Karanlık!

Çiftlik sahibi yanına yeni aldığı adamına söyleniyordu:

— Ne kadar çok gaz yakıyorsun; ben böyle israfa gelemem!...

Adam:

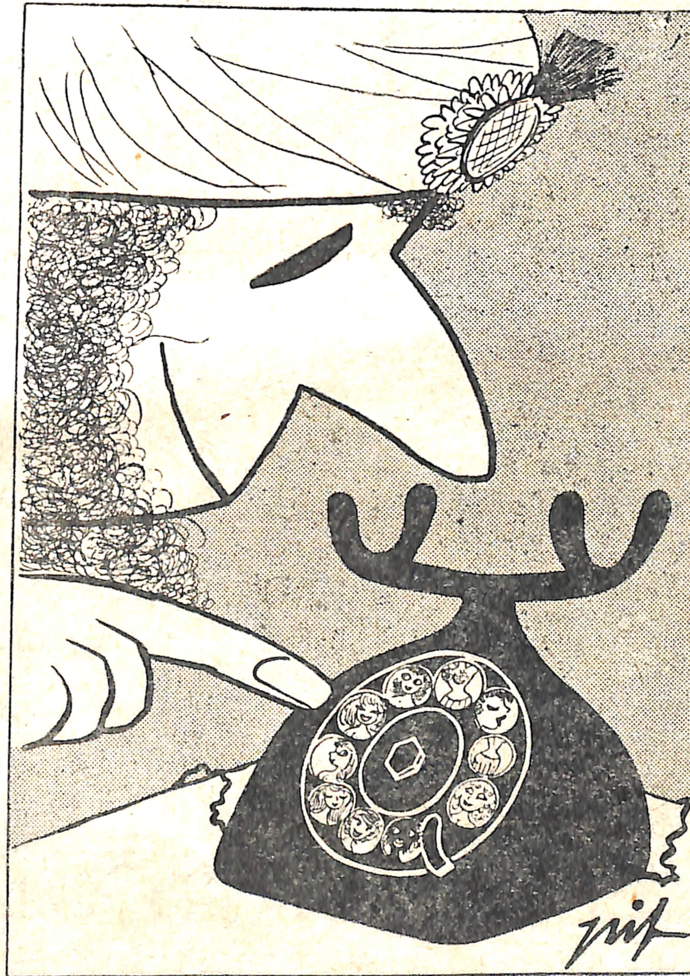
— İyi ama dedi, karanlıkta bir şey göremiyorum ki.

Çiftlik sahibi:

— Aman dedi, siz de genç olacaksınız; ben sizin yaşınızda bir dirhem gaz yakmaz, her şeyi cin gibi görürdüm Hattâ karımla flört ederken bile ışık kullanmazdım!...

Adam güldü:

— Aldığınız maldan belli efendim!

Mihrace gözdesini çağırıyor!..

(Alman)

Diplomasi!

Küçük Sam, çok yaramaz fakat çok da diplomat bir çocuktu... O gün de, koşarak mutfağa girdi ve annesinden kanayan dizkapağına tentürdiyot koymasını istedi.

Kadıncağız telâşla yarayı sararken sordu:

— Nasıl oldu da bacağını böyle yaraladın Sam?

— Kilerdeki rafa tırmanırken düştüm...

— Yavrucuğum ne işin vardı raf tepelerinde?...

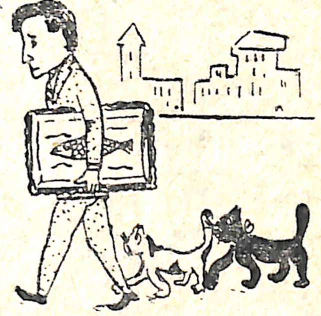
— Oturma odasındaki büyük vazoyu yapıştırmak için zamk arıyordum...

— Neee? Vazoyu kırdın mı yoksa?...

— Şey anneciğim, futbol topu kırdı, ben değil. Önce büyük aynaya çarptı onu tuzla buz etti sonra da vazoya...

— Yarabbi!... Ayna da kırıldı demek; sana kaç defa odada top oynama diye tenbih etmedim mi?

— Anneciğim! Ben hiç içerde top oynar mıyım? Bahçede oynuyordum, top oturma odasının camını kırıp içeri girdi!

YAZISIZ

(İtalyan)

Hatır gönül

Makinist ateşçiye seslendi:

— Tom biraz evvel arka vagona bir herif girdi. Kondüktöre söyle de dışarı atsın...

Kondüktör biletsiz yolcuyu kovmak üzere arka vagona tırmandı içerde hakikaten dilenci kılıklı bir herif vardı, fakat elinde kocaman bir tabanca bulunuyordu ve adam bunu lâkayt bir tavırla gözden geçiriyordu. Kondüktör adama:

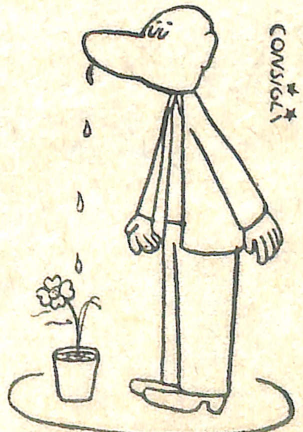
— Biraz evvel burada bir köpek var mıydı? diye sordu ve cevap beklemeden fırladı gitti. Ateşçiye:

— Yahu, dedi. O adam benim yakın akrabam olur, dışarı atamadım doğrusu!...

Ateşçi:

— Öyleyse ben atarım! diyerek arka vagona seğirtti. Az sonra geri döndü ve Kondüktöre:

— Affedersin kardeşim, dedi. Yarı yolda aklım başıma geldi, kusura bakma... Bir arkadaşımın akrabasını dışarı atacak kadar kaba değilim ben...

ÇİÇEK SEVGİSİ

(İtalyan)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 58 —

Satılmış da uğraşıcı, kavgacı adam olmadığından, bütün bunları kadına bağışlamış, aramıyordu. Ondan, iyiden iyiye soğumuştu. Fakat bir türlü İstanbuldan kopup, memleketine dönmüyordu. İstanbul onun kanına nüfuz etmiş, damarlarına işlemişti; bırakmıyordu.

Yazıhaneye sabah, akşam uğruyordu. Fakat artık iş yoktu. Ufak tefek komisyonlar getiren ayak simsarlarının uğrağı olan bu bir vakitki mühim ticarethane bir mahalle kahvesine dönmüştü. Orada, sade, tütün dumanları içerisinde dedikodu ile vakit geçiriliyordu.

İzzetî Efendinin de vaziyeti eskisi gibi değildi. Onun da işleri bozulmağa yüz tutmuştu. Tecili düyun kanunu canına ot tıkıyordu. Paralarını vermiş olduğu yerlerden alamıyordu. Faizlerini toplamak da güç olmuştu. İstanbul semtlerinin kıymetlerini bilemediği için, kör yerlerde bir takım evlere, arsalara, dükkânlara karşılık birçok paralar vermişti. Bunlardan bir ikisini, bin zahmetle sattırdığı halde, parasını çıkaramamıştı. Şimdi o da, karga gibi düşünüyordu.

Memlekete dönse, belki orada ufak tefek ticaret edebilecekti. Lâkin, buradaki ilişikleri onu da koyuvermiyordu.

Satılmış, buradaki mütevaziane geçimini temin için, memleketten para getirtmeğe mecbur olmuştu. Aydan aya, çoluğuna çocuğuna evvelce o para yollarken, şimdi onlar, ne yapıp yapıp, çiftliğin hasılatından beş on lira gönderiyorlardı.

Lâkin bununla artık sefahat edemediği için fena halde sıkılıyordu.

Akşamları, Beyoğluna çıkamamak, barlarda para saçamamak, Sirkecinin basık, kasavet yuvası kıraathanelerinde bitmez, tükenmez tavla partileri seyretmek Satılmışı öldürüyordu.

Vergi kâtibi ile de araları şekerrenk olmuştu. İzzetî Efendi, otel bana pahalı geliyor, diye Üsküdarda gûya bir akrabasının yanına göç etmişti. Nadiren görünüyor, bir nebze ilişerek iki üç lâkırdı ettikten sonra, bir bahane bulup gene savuşuyordu.

Kâtibe, takip memuruna yol verilmişti. Geleni, gideni, yazıhanede Satılmış kendi kabul ediyordu. Kirasını yıllık peşin vererek işgal ettiği iki oda, bakımsız bir türbe manzarasını almıştı. Her taraf toz toprak içerisinde idi. Dolap arkalarındaki örneklik bulgur kâğıtlarının arasında fareler yavrulamıştı. Defterler, orada burada sürünüyordu. Hokkaların içinde mürekkepler kurumuş, kalemler pas tutmuştu. Duvardaki takvim bir ay evvelki tarihi gösteriyordu.

Bu vaziyet böyle devam edemezdi. Bundan sıyrılmak lâzımdı. Ancak, Satılmış, kendiliğinden buna kadir değildi. Onu buradan çekip kurtaracak, kolundan tutup da memlekete kadar götürecek bir kuvvete ihtiyaç vardı.

Bu kuvvet gene İzzetî Efendi oldu.

Bir sabah, erkenden otele damladı. Telâş ve heyecan içinde idi. Satılmışı bir kenara çekti:

— Velinimetim, efendiciğim! dedi. Aşağı yukarı bir senedir burada yedik, içtik, safamızı sürdük. Cenabı Hak para kazandırdı, tutmasını bilemedik; har vurup, harman savurduk. Olanlar oldu... Bugün fülûsü ahmere muhtaç denecek bir hale giriftar olduk. Ancak, düşmez, kalkmaz bir Allahtır. Gene çok şükür bir yandan fırsat zuhur eyledi. Şimdi beni, bu abdi âciz, azat kabul etmez kulunu dinlersen, tekrardan beş on para kazanmamıza ihtimal vardır.

Satılmış, çok masal dinlemiş ve ortağının mahiyetini iyice anlamış, numarasını vermiş bir adam tavriyle dudak büküyordu. Vergi kâtibi devam etti:

— İşte, mirim: Allahın izni ile gene namusumuzla bu badireden kurtulmak imkânı belirdi. Ancak buradan kalkıp, güzel güzel yerimize, yurdumuza avdet etmeliyiz. Zira bu teklif edeceğim iş oradan idare edilecek bir iştir.

Satılmış:

— Di baham, nedir? dedi.

İzzetî Efendi, yanına sokuldu, sesini yavaşlattı:

— Metruke... cevabını verdi.

Bu yabancı kelimeden, Satılmış hiç bir şey anlamamıştı. Horoz aynaya bakar gibi baktı. İzzetî Efendi izahat verdi.

— Anadoluda ne kadar vatan haini kefere varsa, hep gidiyorlar... Mallarını ucuz ucuz elden çıkarıyorlar. Onları toptan satın alır, sonra perakende gene satarız, olmaz mı, mirim? Bundan güzel, bundan kârlı iş tasavvur eder misin?

(Devamı var)

Yalı Çapkını

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yusuf Ziya Ortaç, Akbaba okuyucularına yeni bir tefrika hazırladı: Yalı Çapkını.

Yalı Çapkını, nükteler, neş'elerle dolu, üç perdelik bir vodvildir.

Akbaba, sevgili okuyucularına Yusuf Ziya Ortaç'ın kaleminden çıkmış bir eser vermekle iftihar eder.

PEK YAKINDA AKBABA'DA

BEDAVA ARSA

Ankara'da Çankaya'nın arkasındaki topraklarımızı kıymetlendirmek üzere, reklâm için ayırdığımız

BEDAVA ARSALARIMIZDAN

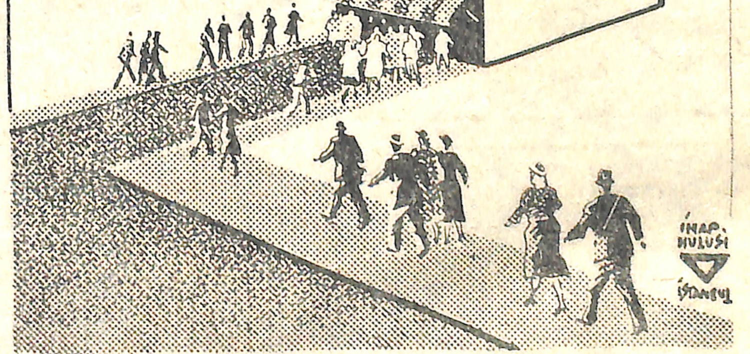
bir evlik arsaya sahip olmak isterseniz, bu kuponu kesip göndermeniz kâfidir.

Adres : Posta Kutusu No: 578 Merkez - Ankara.

Gönderenin adresi : ....

SÜMERBANK

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat temin eden Bankadır

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden : KADRİ YURDATAP

ADRES : Klodfarer Cad. No. 8 - 10 Belediye - İstanbul

Basıldığı yer : ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı : ŞAKA MATBAASI

Abone: Seneliği 50, Altı aylığı 25 lira.

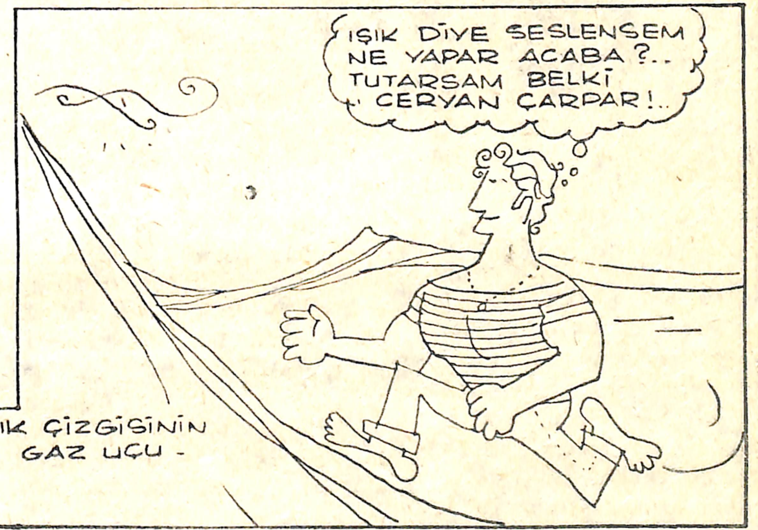
Kaçırılan Kadınlar

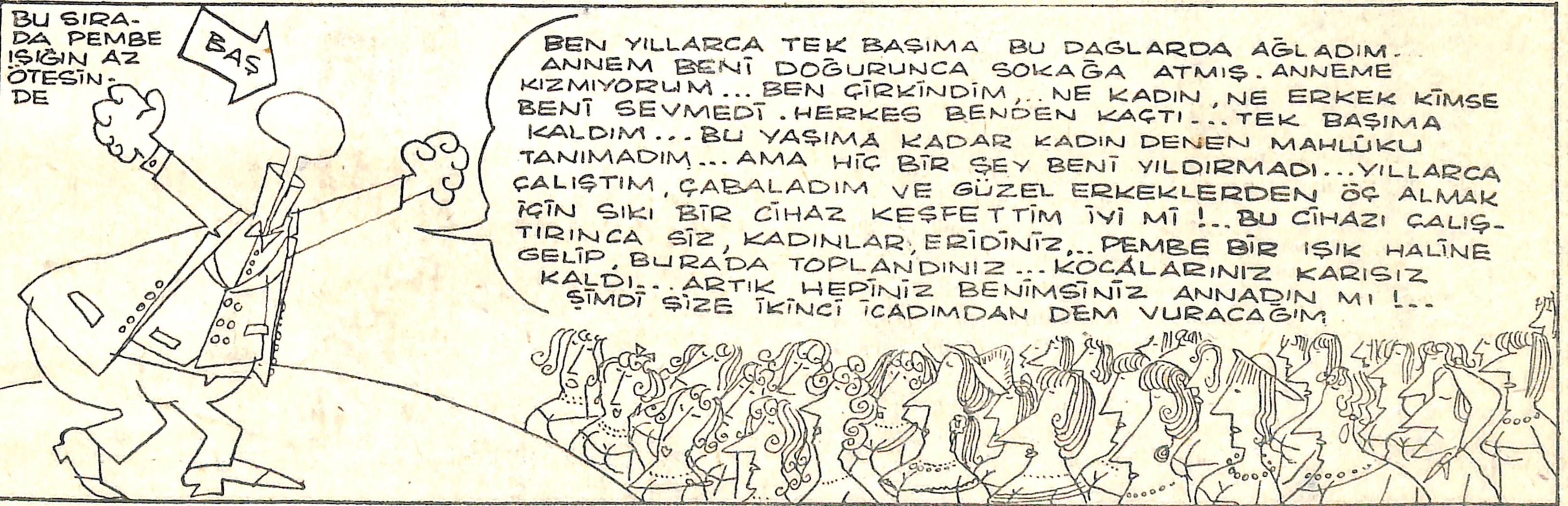
EFLÂTUN NURİ

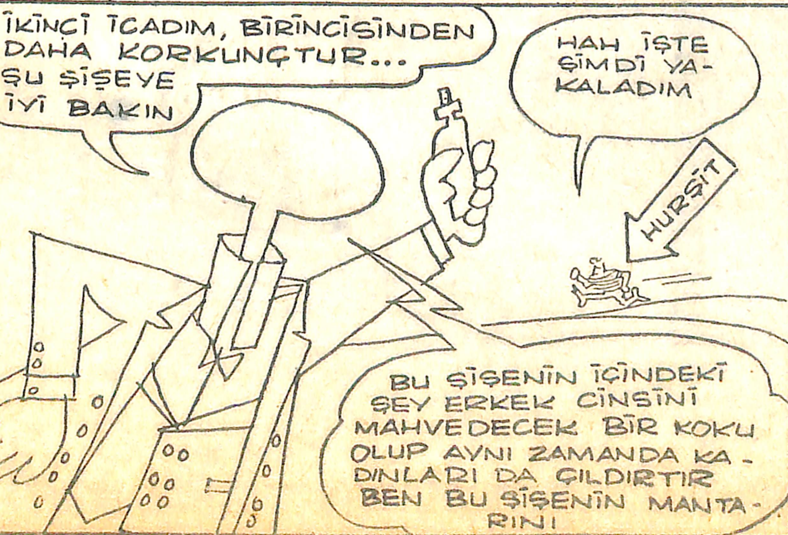

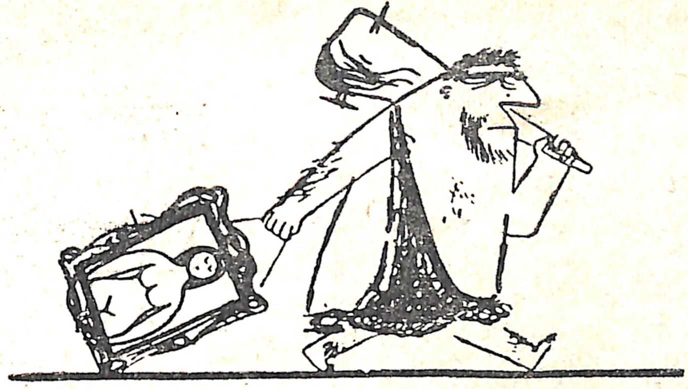

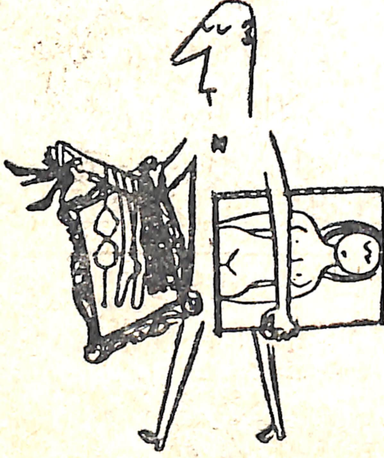

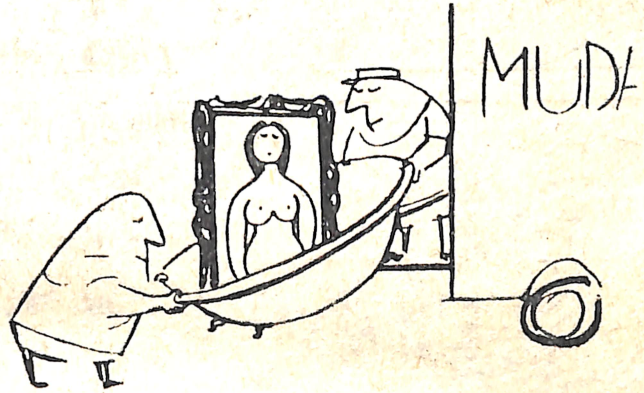

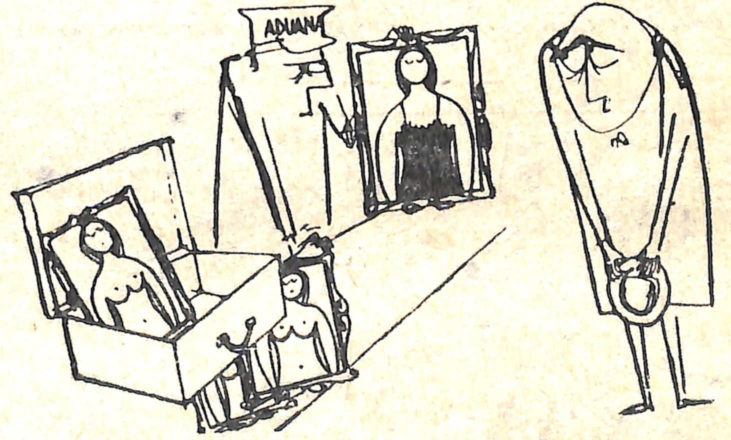
Dünya KARİKATÜRLERİ

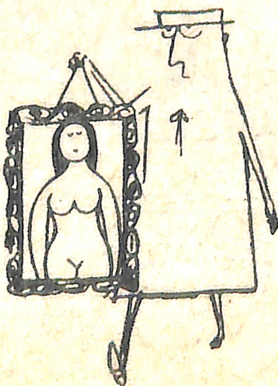

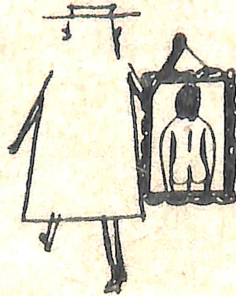

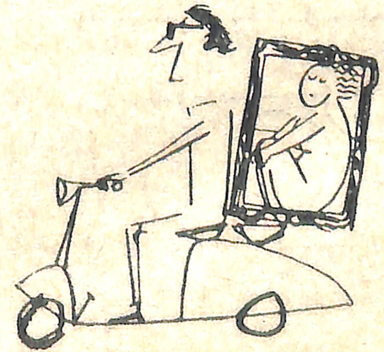

BREZİLYA : KALONDI

Yemek deyince...

bütün kadınların aklına derhal VİTA gelir.

Çünkü, daimî yüksek kalitesi sayesinde, yalnız VİTA ile hafif, leziz ve hazmı kolay olan yemekler hazırlayabilirler.

Yüksek besleyici kıymeti, nefis tadı ve kokusu ile VİTA daima evinizin hakikî dostudur.

Aldığınız hakikî VİTA ise ÜSTÜN kalitesinden emin olabilirsiniz.

V80

Grafika

TÜRK TİCARET BANKASI 1914

1959 İKRAMİYE PLÂNI

1.444.000 LİRA

645.250 LİRA DEĞERİNDE

12 APARTMAN DAİRESİ

16 ARSA

Ayrıca

798.750 LİRA PARA

TÜRK TİCARET BANKASI

Radar Reklam -14

ZENGİN

PARA İKRAMİYELERİ

En az 150 Liralık Bir Hesap

SUADİYE'DE

APARTMAN DAİRELERİ

VÂDESİZ HESAPLARDA
Her 50 Liraya
VÂDELİ HESAPLARDA
Her 25 Liraya
BİR KUR'A NUMARASI

DENİZCİLİK BANKASI

AKBABA

— Eyvah, karım gelmiş!..